



591174355



101 KØBENHAVNS  
KOMMUNES  
BIBLIOTEKER

(Svært trykt)

Myndig



# BORKENS LYRE.

VISER OG SANGE

FRA

BORCHS KOLLEGIUM.

TRYKT SOM MANUSKRIFT.

1889.

**RHB**



BORKENS LYRE.

~~~~~  
VISER OG SANGE

FRA

BORCHS KOLLEGIUM.

~~~~~  
TRYKT SOM MANUSKRIFT.  
~~~~~

1883.

*Antiquarisk og Bogsamling*

*1889*

KØBENHAVNS  
RÅDHUSBIBLIOTEK

—

*cc. 2*



BORKENS LYRE.

~~~~~  
VISER OG SANGE

FRA

BORCHS KOLLEGIUM.

~~~~~  
TRYKT SOM MANUSKRIFT.  
~~~~~

1889.

KJØBENHAVN. — TRYKT HOS J. H. SCHULTZ.

## Forord.

---

Denne bogs titel «Borkens lyre» er laant fra en mindre samling digte, der for omtrent fyrretyve aar siden blev trykt som manuskript for venner, men hvoraf der kun foreligger to ark. Disse er helt og holdent optagne i nærværende samling, som desforuden indeholder det meste af hvad der er frembragt i poetisk form paa eller om Borchs kollegium. Da tanken om at samle disse poesier opstod, var det oprindeligt hensigten at lade samlingen indeholde alt hvad der fandtes tilgængeligt, men det viste sig snart, at stoffet i saa fald vilde blive for stort, og det har derfor af hensyn til pladsen været nødvendigt at udelade meget, som man ellers kunde have ønsket at medtage. Hvad der er tilbage, findes spredt, dels her paa kollegiet, dels paa bibliothekerne, dels i privat besiddelse.

Ordningen er, som det let vil ses, saavidt muligt kronologisk; med hensyn til retskrivningen er enhver forfatters ejendommelige skrivemaade fulgt, og kun hvor en saadan ikke fandtes, er der søgt tilvejebragt ensartethed indenfor det enkelte digt.

Til denne korte redegjørelse skal endnu kun føjes en tak til alle dem, der har vist dette foretagende interesse og velvilje.

Borchs kollegium i januar 1883.

Hans Hansen,  
cand. philol.,  
f. t. inspektor.

---



# Tvende Arier,

musicerede til

## *Collegii Medicei* Solenne Indvielse,

d. 25. May Ao. 1691.

Af *M. Joh. Eilert Schmidt.*

---

### *Pro introitu.*

Phoebus Parnassum har flyttet til norden,  
Der skal hans Daphne med ære bestaae  
Og blomster udslaae;  
Sikker for liun-ild og knusende torden,  
Det har Borrichius sadt udi stand  
Den træslige mand.

2.

See! hand har opbyggt til Musas en tempel  
Efter Vitruvii rare maneer,  
I hvilken mand seer,  
Lærdoms og flittigheds levende stempel,  
Trog Dig Lycæi fordunklede gruus  
Mod saadant et huus.

## 3.

Ser er den gamle Hippocrates inde  
 Ser Theophrastus blandt gloernes dunst  
   Høyt priser sin kunst.  
 Ser Archimedes og lader sig finde,  
 Ser Epictetus og Socrates boer  
   I herligste floer.

## 4.

Ser kalder Valla Qvirites til skolen,  
 Sivilke hand lærer af Tullii skriin  
   At læse latin,  
 Som sig med ørnen opsvinger mod solen,  
 Ser staaer forsamlet i tykkeste skof  
   Poeternis flof.

## 5.

Ser et Theatrum naturen har funden,  
 Hvor den udbreder sin rariste skat,  
   Som mørket og nat  
 Skiuler ti tusinde faver i bunden,  
 Kortere: hvad som udødelig er,  
   Det finder mand her.

## 6.

Lad da i Oxfort Valsaum\*) høyt æres,  
 Lad kun Sorbonum\*\*) udi sit Paris  
   Saae hæder og priis.  
 Ser skal Borrichii Fama ombæres,  
 Og om verden sin ende skal naae,  
   Dog aldrig forgaae.

\*) Thomas Volsaus funderede Collegium Christi til Oxfort Anno 1525.

\*\*) Robertus Sorbonnus indstiftede Sorbonnum i Paris Anno 1251.

*Pro exitu.*

Pakke dig du blinde lykke,  
 Flye fra denne bolig hen,  
 Tag en anden til din ven,  
 Som din tempel kand udsmykke,  
 Vi til himlen eene gaar,  
 Sveden vi vor lykke faar.

## 2.

Dig vor Gud vi ydmygst bede,  
 Lad dit øye vaagen staae,  
 Lad ey dette huus forgaae  
 Udaf ildens magt og vrede,  
 Udaf storm og Skyle-vand,  
 Udaf tidens skarpe tand.

## 3.

Lad din ære derfor fremmes,  
 Svilken eene sigtes til,  
 Gjør til intet satans spil!  
 Lad hans idræt her beskæmmes,  
 Gyd din egen wiisdom ind  
 I et hvert begierligt siud.

## 4.

Tænk paa Kongen udaf naade,  
 Og paa Kongens hele land!  
 Gif dem Salomons forstand,  
 Som skal i din tempel raade!  
 Lad ey leggis ned i grav  
 Arons Fiey og Mosis stav.

Stat dem bi, som her indlemmes,  
Gif dem selv din Gellig Aand,  
Styrk dem med din høyre haand!  
Og lad deres arbeyd fremmes,  
At for landet altid maa  
Ser et forraads Kammer staa.

---

# Cantate

opført paa *Collegio Mediceo* i Anledning af dets  
første Aarhundredes Jubilæum.

Den 9. Juni 1791.

Ordene af Frankenaу, Musiken af Zink.

---

## For Talen.

Kun sparsomt kiendt med Livets Glæder  
Athenes Dyrker vandrer frem,  
Den tornestrødde Vei, som leder  
Til Viisdoms hæderfulde Hiem;  
Tit kæmper han omsonst, og mat  
Han segner hen i haabløs Nat.

## En Stemme.

Den Usle da, hvis Navn og Ahner  
Til Rang og Hæder Vei ham baner,  
Selv fostret op i Lykkens Skiød  
Ufølsom seer den Ædles Nød.

## En Anden.

Med den, som steeg ved tidlig Møie,  
 Ved skiærpet Flid og vaagent Øie,  
 Rørt skuer han den Frommes Id,  
 Og mindes egne Trænglers Tid.

## Begge.

Hans Kind en ædel Taarer væder,  
 Ømt rækker han den Faldne Haand;  
 Og som en Skaber af hans Glæder  
 Giengieldes han med tankfuld Aand.

Ja — mangan een, til Dannerrigets Hæder  
 Det være sagt — saa mangan blandt dets Sønner  
 For Musers Børn saa varmt, saa ædelt følte —  
 Alt længe slumre trygt og sødt og stille  
 I Lye af Gravens tause Skygger hiine,  
 Hvis tidlig følte Kald bød dem at sværge  
 Gudindens Fane —  
 Den ædle Flok,  
 Hvis Møiers første Løn kun Armod var,  
 Hvis Vid i Modgangs Skoler hærdet blev,  
 Og dog tilsidst Udødeligheds Laurbær vandt;  
 Omsonst forsøgte Kunstner-Flid og Meissel  
 At variggjøre deres Minde;  
 Omsonst —  
 Hvo veed, hvor snart hiint Marmor smuldrer bort,  
 Hvor snart paa deres sammenfaldne Grave  
 I Tidslers lodne Toppe Stormen hviner?

Men, hæld dem! deres hæderkronte Navne  
 Med evig uformørket Glands skal tindre  
 I Viisdoms Tempel —  
 Da under sølvgraa Dages tunge Vægt  
 Med stille Fryd de oversaae den Bane  
 Som dem til Held og Hæder havde ført,  
 Endnu saa mangt et venligt Blik de sendte  
 Til yngre Skarer, der med lige Skiebne  
 Som før de selv sig lige Fodspor søgte —  
 Til høit og ædelt Brug anvendte de  
 De Gaver, som en sildig Held dem skienkte  
 Paa Viisdoms Alter lagde de dem ned,  
 Til Gavn for den i knapt tildelte Kaar  
 Opfødte Videnskabers unge Dyrker;  
 For denne ædle Daad Gudindens Flok  
 Skal aldrig, aldrig disse Ædle glemme. —

---

En Laurbær-Ympe frisk og skøn  
 Skal spire under deres Minder,  
 O! den skal blomstre evig grøn,  
 Naar marmorhuggne Roes forsvinder;  
 Athenes Yndling, rørt af Glæde,  
 Skal tit dens Rod med Taarer væde.

Efter Talen.

Med festlig Jubel Sangen lyder,  
 O, Borch! og Musen fryder sig;  
 Med Krands hun sit Alter pryder  
 Til Minde om din Daad og dig.

Nedsend fra hiint dit lyse Sæde  
 Et venligt Blik til Musens Glæde!  
 Den atter i dit sorgfrie Bryst  
 Skal vække svundne Tidens Lyst.

Den Fryd, som fulgte hiine Dage,  
 Da Viisdoms Flok du oversaae,  
 Og hørte den omsonst at klage  
 Og kierlig raadte Bod derpaa;  
 O! at dens Minde allevegne  
 Omstraale dig i Lysets Egne!  
 Hver Salighed, som her du nød,  
 Du hisset smage dobbelt sød!

Af dig skal fierne Sekler lære  
 Den sande Vei at vorde stor,  
 Din Daad skal faure Frugter bære  
 Til varig Gavn for Dan og Nor.  
 Hver Viisdoms Dyrker dig skal signe,  
 Hver Ædel stræbe dig at ligne,  
 Liig Klippen skal din Hæder staae,  
 Dit Navn til sildig Fremtid naae.

---



## Cantate,

afsiungen ved Indvielsen af *Collegium Medicum*

den 28. Maii 1825.

Ordene af Professor K. L. Rahbek, Musiken af Student A. P. Berggreen.

---

Før Talen.

Herre! Fader! Jehova!  
 Du, som var, som er, som bliver!  
 Hvem Allyset udrandt fra,  
 Du det Godes runde Giver!  
 I Dit Navn det Lys var tændt,  
 Som for Slægter her har brændt.

Mørkets Fyrste saa med Harm  
 Dig til Ære Lyset brænde,  
 Mordblus greb med trodsig Arm,  
 Dem mod Lyset at udsende.  
 Det nedsegnet, qvalt i Gruus;  
 Stolt tilsmiled han sit Blus.

Fader! Du med Almagts Bliv  
 Atter Lyset bød at flamme,  
 Finkle med fornyet Liv,  
 Giøre Mørkets Magt tilskamme.  
 Jublende det hilse vi;  
 Vi Din Hyldest see deri.

Herre! Fader! i Dit Navn  
 See os her forsamlet være!  
 Sandheds Lys til Brødres Gavn  
 Her lad skinne Dig til Ære!  
 At vi see og prise Gud,  
 Ham, fra hvem vort Lys randt ud.

Efter Talen.

Se unge Phoenix sig paany  
 Af Askehoben freidigt svinger,  
 Omduftet af en Myrrhasky,  
 Sin Faders Støv til Phoebus bringer.  
 Det Myrrha, den omduftes af,  
 Fra Laurbærtkningen nedrinder;  
 Der skygger om de Æreminder,  
 Som pryde, Oluf Borch! Din Grav!

Ei føre tør Dit Værk Dit Navn;  
 Vi ære, hvad Du bød beskeden,  
 Men Dana ømt i Moderfavn  
 Bevarer det til Evigheden.  
 Hvergang hun reiser Hædersminde  
 For her opelsket ædel Mand,  
 Af hendes Haand Dit Navn Du kan  
 Ved hans jevnside's tegnet finde.

Fra Tidens Vold, fra Luens Magt  
 Thi frelste hun Dit elskte Billed,  
 Og til vor Høisals bedste Pragt  
 Taknemmelig hun det opstilled.  
 Straal der til lysende Exempel,  
 At vi i Dine Fjed maa gaae,  
 At *Mediceum* være maa  
 Et Gudsfrygts, Lærdoms, Gransknings Tempel.

---

## Oluf Borchs Minde.

D. 28. Mai 1825.

---

Mel.: Her under Nathimlens rolige Skygge.

Fædreland! agt paa vor jublende Stemme!  
 Moderlig glad Du vor Lovsang fornemme,  
 Den er for Borch, for Din herlige Søn!  
 Sekler skal komme, og Sekler forsvinde,  
 Ingentid uddøer hans elskede Minde,  
 I Din Erkiændtlighed evig han finde  
 Ædle Velgiørenheds værdige Løn!

## Chor.

I Dans Erkiændtlighed evig han finde  
Ædle Velgiørenheds værdige Løn!

Dig han tilhørte fra tidligste Dage,  
Fædreland! siig, hvor Du saae ham forsage,  
Naar Du opløfted Din kaldende Røst?  
Vel Du det mindes, hvor han uforfærdet  
Ilte at ombytte Bogen med Sværdet;  
Da Du af mandige Sønner omgierdet  
Forrest i Danvirket øined hans Bryst.

## Chor.

Da Du af mandige Sønner omgierdet  
Forrest i Danvirket øined hans Bryst.

Aldrig saasart var Din Fare forsvunden,  
Før han i Vidskabens Hal blev gienfunden  
Granskende nidkiær ved Natlampens Skiær;  
Musernes Yndling og Høiskolens Ære,  
Fremmerst at forske og tænke og lære;  
Glade, som Lærer, snart Medbrødre ære,  
Hvo dem som Mønster alt længe var kiær.

## Chor.

Glade, som Lærer, snart Medbrødre ære,  
Hvo dem som Mønster alt længe var kiær.

Muserne vinke; til fremmede Stæder  
 Bringer han deres og Dannemarks Hæder,  
 Vinder sig Lærdes og Herskeres Agt.  
 Fædreland! siig, om Din Oldtids Veninde,  
 Saga, der giemmer hver Dannedaads Minde,  
 Søsterlig hvidsked Dig ei nogensinde,  
 Hvad om en Fyrstemø Rygtet har sagt?

## Chor.

Hvidsked Din Saga Dig ei nogensinde,  
 Hvad om en Fyrstemø Rygtet har sagt?

Hørte Du ei om den thronbaarne Skionne,  
 Der, for sin elskede Læge at lønne,  
 Tilbød sig selv som den skønneste Løn,  
 Ikke om ham, som ei lod sig henrive,  
 Vinkende Lykke mon ædel bortgive?  
 Tro mod sin Gud og sin Konge at blive,  
 Fyrsteligt Offer Dig bragte din Søn.

## Chor.

Tro mod sin Gud og sin Konge at blive,  
 Fyrsteligt Offer Dig bragte din Søn.

Kiærligheds hellige Løndom vi ære,  
 Men fik ei hint hans Lycæum at bære

Hendes det medicæiske Navn?  
 Dyrebart, helligt, velsignet os være,  
 Hvad vi vor Borch saae at elske og ære,  
 Thi som vor Borchs blive evig i Ære  
 Hendes det medicæiske Navn.

Chor.

Thi som vor Borchs blive evig i Ære  
 Hendes det medicæiske Navn.

Fædreland! tro ei, at vi Dig vil sige,  
 Hvor han i Lærdommens vidtstrakte Rige  
 Hiemme var overalt som hos Dig;  
 Talrige Værker Europa dog lærte!  
 Helligst er dog Medicæet Dit Hierte,  
 Det er Din Stolthed, skiøndt blandet med Smerte,  
 At som han leved, saa døde han Dig.

Chor.

Det er Din Stolthed, skiøndt blandet med Smerte,  
 At som han leved, saa døde han Dig.

Holberger, Horbower, Sneedorfer svinge  
 Sig om vor Kreds paa ætheriske Vinge,  
 Dele vor Fryd og stadfæste vort Ord,  
 Eilskover, Krafter og Donser nedile

Kaller og Rottbøller huldt os tilsmile.  
 Dog see Camenen fra Pindus at smile,  
 At vi vil tælle det talløse Chor.

Chor.

See Pieriden fra Pindus at smile,  
 At vi vil tælle det talløse Chor.

Herlige Henfarne! himmelske Skare,  
 Lærer os trolig, som I, at bevare  
 Hellige Ild med omhyggelig Haand.  
 Flammen mod Himmelen tindre og stige,  
 At end de sildigste Slægter maa sige:  
 Held være Lysets og Lærdommens Rige!  
 Borch! om Din Helligdom svæve din Aand.

Chor.

Held være Lysets og Lærdommens Rige!  
 Borch! om Din Helligdom svæve Din Aand.

K. L. Rahbek.

---

*In solenni Domus Borrichianæ e cineribus  
erectæ inauguratione.*

28. Mai 1825.

---

*Pax erat et tutæ constans fiducia pacis,  
Cum subito ante fores terror et hostis adest,  
Mox tormentorum muros complexa corona  
Faucibus horrendis ignea monstra vomit.  
Exitiosa sacras grassatur flamma per ædes  
Devorat et Musis tecta dicata bonis.  
(O! utinam hæc possit Danis, eademque Britannis  
Deleri fastis impia, tetra dies!)*  
*Quas inter clades fatali tracta ruina  
Sedit et in cineres Borrichiana Domus.  
Diffugiunt orbi, vix salvo corpore, alumni  
Nil restat præter nomen inane loci.  
Jamque bis octavum sol verterat annuus orbem  
Usque jacens casum flet Medicea suum.  
At velut ex ipso, prisco si credimus ævo,  
Se reparat busto nescia mortis avis,  
Sic nunc illa suos scandit felicior ignes  
Atque cremata novo surgit honore nitens.  
Omne surge bono, veteri non impar honori  
Æmula surge tui Borrichiana Domus.  
Qualia vidisti florentia laudibus olim  
Multa renascantur talia lustra tibi.*



*Perge, favente Deo, gnavos educere alumnos,  
 Egregios felix perge nutrire viros,  
 Qveis recti cultus, qveis vera decentia cordi  
 Qveis operis sacri pectore castus amor.  
 Sic demum patriæ, sic demum reddita Musis,  
 Sic demum vere nomine digna tuo.*

L. Engelstoft.

---



---

## Rundsang,

afsungen paa Collegiet den 10. Juli 1831.

Mel.: *Ecce quam bonum.*

Caroline.

Jeg først må spørge om en Sag,  
 Mit Spørgsmål sådan lyder:  
 Vi Piger i Studenterlag,  
 Sig: hvad dog det betyder?

Kor.

Nu lad os høre,  
 Spidser eders Øre,

Nyt vi få at vide  
Itide.

Kavalererne i Selskabet.

Jo hulde Piger, rigtignok  
Vi Muserne vel hylde;  
Dog er det eders skønne Flok,  
Vor bedste Fryd vi skylde!

Kor.

Prægtigt { vi } svarte,  
          { de }  
Alting åbenbarte!  
En er i Forening  
Vor Mening.

2. Henriette.

Ja godt! — men disse fulde Glas —  
Hu, jeg bli'r bleg om Næsen!  
Vi sikkert nok må sige Pas  
Til det Studentervæsen!

Kor.

Lad os nu fornemme,  
Venner, eders Stemme!  
Hvo, som haver Øren,  
Han hør'en!

## Kavalernerne.

Vi da at sige er så fri  
 Vort Hjertes sande Mening:  
 Det gi'r en deilig Potpurri,  
 Vin, Piger i Forening!

## Kor.

Prægtigt { vi } svarte,  
           { de }  
 Alting åbenbarte;  
 En er i Forening  
 Vor Mening.

## 3. Clara.

Jeg gad så grumme gærne vidst,  
 Om Kolera her kommer;  
 Det var dog alt for kort en Frist,  
 At dø i denne Sommer!

## Kor.

Nu lad os høre,  
 Spidser eders Øre,  
 Nyt vi få at vide  
 Itide.

## Kavaliererne.

Vi slippe sikkert nok derfra,  
 Naar ikkun tæt vi drikke;  
 Og får vi end lidt Kolera,  
 Vi Morbus få vist ikke!

## Kor.

Prægtigt { vi } svarte,  
           { de }

Alting åbenbarte!  
 En er i Forening  
 Vor Mening.

## 4. Karen.

Ifald kuns blot jeg spørge tör,  
 Jeg vilde vide dette:  
 Hvad vel Studenter bruge bör,  
 Når de har læst dem trætte?

## Kor.

Nu lad os høre,  
 Spidser eders Øre,  
 Nyt vi få at vide  
 Itide.

Studenterne.

De tænke på den Glut, de svor  
 At elske varmt, ej svige,  
 Og skjenke dem en liden Tår:  
 Skål for den hulde Pige!

(Anmærkning: Her drikkes må en dygtig Tår,  
 Og det vel gælde kan for Kor.)

5. P. G. Thorsen.

Jeg gjerne vilde vide, om  
 Polakken redder Pelsen,  
 Hvad heller han i den Svingom  
 Tilsætter Liv og Helsen?

Kor.

Nu lad os høre,  
 Spidser eders Øre,  
 Nyt vi få at vide  
 Itide.

Alle politiske Kandestøbere.

Niels, tro mig! passer nok sit Snit,  
 Naar Fransken holder Munden,  
 Snart jævner alt Græv Paskewit—  
 Græv Paskewitsch med Grunden.

Kor.

Alt kom for Dagen!  
 Hvilket Lys i Sagen!  
 Ja, nu tvivler Ingen  
 Om Tingen.

6. P. E. Hansen.

Hvad siger De vel dertil da:  
 Når vi få Hånd i Hanke,  
 Om vi kan hytte Danmark fra  
 At rende ned ad Banke.

Kor.

Nu lad os høre,  
 Spidser eders Øre,  
 Nyt vi få at vide,  
 Itide.

Kavaliererne.

Jo, hvis vi lidt at råde får,  
 Hver sørger nu for sine.  
 Det første, som vi foreslår,  
 Er Toldfrihed på Vine.

## Kor.

Alt kom for Dagen,  
 Hvilket Lys i Sagen!  
 Ja, nu tvivler Ingen  
 Om Tingen.

## 7. Hans Møller.

Hvis også jeg må snakke med,  
 Mit Spørgsmål da vil blive:  
 Om atter vi skal frydes ved  
 Dem! som vor Kreds oplive?

## Damerne.

Gud ved kun, hvad vi tænke på  
 I Morgenstund og silde;  
 Men dette ej vi sige må  
 I et Studentergilde.

## Kor.

## Damerne.

Det var flinkt, vi svarte,  
 Intet de erfarte! —  
 Se, om I kan gjette  
 Det Rette!

## Herrerne.

Hvad var det, de svarte,  
 Lidt kun vi erfarte! —  
 Gid vi kunde gjette  
 Det Rette!

H. Møller.

---

## Til O. C. L. Gad.

Afsungen 5. Oktober 1842.

Mel.: Vi Sømænd gjør ei mange Ord.

Alt segned Skovens grønne Pragt  
 For Høstens kolde Vinde,  
 Og sit Farvel har Flora sagt,  
 Den blomstrende Gudinde.  
 Men endnu ruller Bølgen let  
 Langs med Sjølundas Strande,  
 Og endnu Snekken glider net  
 Henover Sundets Vande.

Ved Toldbod seent paa Høstens Tid  
 En Seiler letter Anker.  
 Den har til Dampen sat sin Lid  
 Og til de stærke Planker.  
 Rask hvirvler Røgen sig i Sky  
 Høit op i Himmelrummet;  
 Mens ængstlig Fisken monne fly,  
 Hvor Hjulet pidsker Skummet.

Paa Dækket stander tavs en Mand  
 Med Øiet vendt mod Stranden;  
 Man i hans Miner læse kan,  
 At tankefuld er Manden.



Fra Slægt og Venners kjære Flok,  
 Han til det Fjerne vanker,  
 Det altsaa er forklarligt nok,  
 At nu han staaer i Tanker.

Det er Hr. Ole Christjan Gad,  
 I kjende ham jo Alle?  
 Den gode, jevne, danske Rad,  
 Skjøndt af og til en Skralde.  
 Han Mackintoschen har svøbt tæt  
 Om Formerne de runde,  
 Og med en Tunge vever, let  
 Han mæler nu saalunde:

„Aa Herre Gud! hvad nytter det,  
 „At her jeg staaer mistrøstet;  
 „Her bør jeg vise, at jeg ret  
 „Har Energi i Brystet.  
 „Hvad kan det hjælpe, at jeg staaer  
 „Og Alt saa traurigt maler?  
 „Mon det er derfor, at jeg faaer  
 „De tusinde Rigsdaler?

„Jer, gamle Venner, være sendt  
 „Endnu et varmt „til Lykke!“  
 „Thi har jeg først min Pibe tændt.  
 „Jeg blæser Jer et Stykke.

„Farvel, Du kjære Axelstad —

„En Æra ny begynder:

„Germania skal see, at Gad

„Betyder ei en Flynder.\*)

„Berlin skal lære, at hos os

„Man Hegel og studerer.

„Det Fond *ad usus publicos*

„Mig heri assisterer.

„Og bli'er mig Preusseren for grov

„Med sin servile Tale,

„Han mærke skal trods Cumerow,

„At vi er' liberale.

„Mens Vennerne i Kjøbenhavn

„Med The sig divertere,

„Der deutsche Rhein mig i sin Favn

„Skal kjærligt acceptere.

„Vel muligt, at ved Rankens Blad

„I Druesaft jeg segner;

„Naa, hvad saa meer, — man seer, at Gad

„Er Ven af Nierensteiner.“

Her standsed han sin Tales Flugt,

Maaskee han sig besinder,

---

\*) Denne nærgaaende Hypothese, som en højlærd Theolog har fremsat til 1. Moseb. 30, 11, er her grundig gjendrevet.

Da skjult i Mackintoshens Bugt  
 En Skrivelse han finder.  
 Af sammes Udskrift strax han seer,  
 At han skal Seglet bryde.  
 Thi siger han, imens han leer:  
 „Hvad kan det vel betyde?“

Forundret, som han er i Sind,  
 Han hurtigt aabner Brevet.  
 Med Elegans paa fiint Velin  
 Det ziirligen er skrevet.  
 Men skjult er Venskabs Alfer smaa  
 Bag Trækkene de runde.  
 Med Øiet hæftet fast derpaa,  
 Han læser nu saalunde:

---

Mel.: Vor gamle Caro gjorde Støj.

„Et Afskedssuk Dig, kjære Ven,  
 Vi sende over Bølge.  
 O maatte det, hvor Du gaaer hen,  
 Som Talisman Dig følge!  
 Eet Haandtryk end og eet Farvel!  
 Saa reis med Gud til Sydens Fjeld!  
 Lad reise, lad reise!  
 Juche, Jucha, Jucheisasa.“

„Men tit fra Rankens stolte Hjem  
 Send Blikket hid tilbage,  
 Og mindes Vennerne, med hvem  
 Du leved glade Dage;  
 Med hvem Du deelte Sorgen tro,  
 Med hvem Du græd, med hvem Du lo.  
 Lad reise, lad reise!  
 Juche, Jucha, Jucheisasa.“

J. F. Hagen.

---

## Punschens Chemi.

Afsungen paa Klampenborg 17. Juni 1843.

---

Mel.: Vi Sømænd gjør ei mange Ord.

At drage fra den høie Plads,  
 Fra Aanderigets Sphære  
 De Herrer ned til dette Glas  
 For dem Chemi at lære,  
 Det synes vel, men er ei svært,  
 O, nærm Dem kun min Bolle,  
 Og De skal see, hvor populært  
 Jeg skal mit Cursus holde.

Da altid Hjælp man bruge maa  
 Til Kraftexperimenter,  
 Troer jeg at burde regne paa  
 At finde Assistenten.  
 Bring Vand, Citroner, Sukker, Rum!  
 Og bring saa Fyr og Flamme!  
 Og vort Laboratorium  
 Skal ikke staae til Skamme.

Hvad Vandet anbelanger først,  
 Da hører Theorien  
 Om Evnen til at slukke Tørst  
 Ei hjemme i Chemien,  
 Det løser op, og derfor tør  
 Man være af den Mening,  
 At ret det anbefales bør  
 Vor Maadeholdsforening.

Det Stof, som gjør Citronen suur,  
 Benævner man en Syre,  
 Men derfor det dog ikke duer  
 Til Lammesteg med Nyre.  
 Generer Smagen Dig saa smaat,  
 Saa kan det vel kureres;  
 Husk paa, at Alt — og det er godt —  
 Alt kan neutraliseres.

Hvor gaves vel en brav Student,  
 Der ikke vilde græde,  
 Naar han blev kaldt indifferent.  
 Og dog er Een tilstede;  
 Thi det er Sukkret, som bekendt,  
 Og vi vil ei forsones,  
 Før han og hver Indifferent  
 I Punschebollen drones.

Naar Rummens Hovedcharakter  
 Skal defineres flygtig,  
 Saå kan man ikke sige meer  
 End — ja — at den er flygtig.  
 Imorgen vil den til Din Skræk  
 I Panden lidt husere,  
 I Overmorgen er den væk,  
 Saadan gaaer det med Mere.

See, nu skal den da brændes a',  
 Men hvorfra faae vi Ilden?  
 Og hvor faae vi Papiret fra,  
 Som tænder Flammekilden?  
 Trakterer I med Glædens Blus  
 Og Aandens Flyr og Flamme,  
 Gie'r jeg min Sang til Fidibus,  
 Det er saagu det Samme.

P. Faber.

# Til Peter Engel Lind.

Afsungen paa Klampenborg den 17. Juni 1843.

Mel.: Vintern rasat ut blant våre fjallar.

Sidste Gang vær hilset i vor Midte,  
 Her bag Bøgeskovens tætte Hang,  
 Hvor Undiner op fra Sundet titte  
 Og fra Bølgen lytte til vor Sang.  
 :: Naar den fulde Maane atter hviler  
 I sin Straaleham ved Danas Bryst,  
 Fjernt fra denne Kreds Du rastløst iler,  
 Og fornemmer kun en fremmed Røst. ::

Tag vor Hilsen! Lad den Dig ledsage,  
 Som en Talisman fra denne Kreds!  
 Mindes tit de ungdomsfriske Dage,  
 Som Du deelte med os veltilfreds!  
 :: Og naar fjernt fra Hjemmet hist Du vanker,  
 Mægtigt greben af en fremmed Aand,  
 Naar Du hviler under Sydens Ranker:  
 Stræk mod Danmark tit Din Broderhaand! ::

Gaaer Din Vej til Arno-Flodens Bredder,  
 Hvor Fjorenza straalers skjönt i Qveld,  
 Hvor en ædel Prinds til Kunstens Hæder  
 Grundet Medicæernes Kapel:

:|: Bring en Hilsen med fra salig Ole,  
 Som sit Huus gav Mediceums Navn,  
 Skjænked Videnskaben Bord og Stole\*),  
 Aabned Tankens Ven en rolig Havn. :|:

Lad os nu til Afsked Glasset fylde!  
 Det skal tømmes paa Din Rejses Held,  
 Thi mens Druesaften ned vi skylle,  
 Stiger op fra Hjertet vort Farvel;  
 :|: Sidste Gang vær hilset i vor Midte,  
 Her bag Bøgeskoven seent i Qveld,  
 Mens Undiner op fra Bølgen titte  
 Og gjentage trofast vort Farvel. :|:

---

\*) Man faaer som bekjendt her paa Borken 1 Bord og 4 Stole ganske gratis.

---



# Stor Fest-Cantate,

afsungen ved

Dhrr. Kraghs, Silfverbergs, Steens og Wiehes  
Bortgang fra Borken

d. 14. Oktober 1843.

Før Talen.

Choral.

Mel.: *O Sanctissima.*

Hør, hvor bragende,  
Hør, hvor klagende  
Vinden raser i Lunden!  
Hør blot dens Susen!  
Sorgfuld staaer Musen,  
Sorgen Læben har bunden!

Recitativ.

Melodi af Figaros Bryllup.

O slemme Vinde!  
Hvi skriger I saa hen i Veiret  
Og tager Ordet fra hverandre,  
Saa man har Ondt ved at forstaae Jer?!  
Og Du min Kjæledægge!

(Saa kalder Musen jeg, naar hun i Eenrum mig  
besøger.)

Siig, hvad der stopper Mundsveiret paa Dig?

Er Du en Kvinde

Og kan ei tale?

Hvis Du er døvstum,

Siig mig da Grunden?!

### Nonet

(af de 9 Muser).

Mel.: O Fortids stolte Minder.

Vi tabte med Eet vore Røster

Paa Skilsmisssens traurige Dag,

Da Skjæbnen rev fra vore Bryster

Steen, Silfverberg, Wiehe og Kragh!!!!

Farvel, I elskværdige Bøster!

I Blade, der sad paa den Green,

Som grønnes paa „Samlivet“s Kyster,

O Silfverberg, Wiehe, Kragh, Steen!!!!

### Duet.

Mel.: Trøst af det venlige Haab Du modtage.

Ole Borch.

Atter idag mine Sønner bortdrage.

## Samlivets Aand.

Trøst Dig! vi see dem vist atter igjen.

Ole.

Hvis Du det troer, vil jeg standse min Klage.

Aanden

Deri jeg troer, Du gjør rigtig, min Ven!

## Romanze.

Mel.: Hr. Peder kasted Runer over Spange.

Dog før I bort fra denne Kreds Jer dreie,  
 Og ile væk, enhver ad sine Veie,  
 Skal Afskedsbægret vandre  
 Som Pant paa Fremtids Haab;  
 Thi lad os med hverandre  
 Istemme Hurraraab:  
 ∴ Silfverberg,  
 Kragh og Steen og Wiehe ∴  
 Silfverberg!

## Efter Talen.

Terzet.

Mel.: Kung Carl den unge hjelte.

Ja Kragh! naar hist Du vanker  
 Saa langt fra vores Blik,

Og fyldt er Dine Tanker  
 Kun med Mathematik,  
 Din Hu dog hid vil ile,  
 Og byde Rummet Trods,  
 O, lad Din Tanke hvile  
 Paa Borken her hos os.

### Bolero.

Mel.: Der stode tre Skjælmer og lagde et Raad.

Ja Wiehe! Du er jo alt løbet Din Vei!  
 Tungludi, tungludi, Lustudi Lei,  
 Derfor i Aften Du hører nu ei  
 Vort Hurlumhei!  
 Baadsmands Huus,  
 Kruusmuus i Duus  
 Tungludi etc.  
 Chrestomathi for Snurrevurrevitz for Philologie.

Iaften Du smager ei paa vores Kost,  
 Tungludi, tungludi, Lustudi Lei  
 Men Hilsen er sendt med agende Post  
 Istedetfor Kost.  
 Baadsmands Huus,  
 Kruusmuus i Duus  
 Tungludi etc.  
 Chrestomathi for Snurrevurrevitz for Philologie.

## Chor.

Mel.: Peter Schjøtt i Barndomsalder.

Adolph Steen i Barndomsalder

Holdt kun af Mathematik.

Det som man Algébra kalder

I ham som et Smørrebød gik,

$A + B = C + D$

Var hans største Fornøielse.

Derfor blev han ogsaa duelig,

(Al den Stund han ei var dum),

Derfor fik han ogsaa Bolig

Her paa Borchs Collegium.

„Samliv“ og Mathematik

Ivrig Dyrker i ham fik.

De, som leve her paa Borken

Af at kræve Multer ind,

Mindes ham med samt hans Snorken

Med et høist taknemligt Sind.

Hvorfra faae vi atter Een,

Der kan sove som en Steen!!!!

## Recitativ og Cavatine.

(Egen Melodi.)

*Ecce, dolore magno conflictatus,*

*Lacrymans jaceo humi prostratus,*

*Et per hebdomadem non sum barbatus,  
 Mente privatus!  
 Fatum, quid egisti?  
 Quem moerorem nobis intulisti!?  
 Lepidissimus vir, heu  
 Loquacissimus vir, heu  
 Nobis eripitur  
 Et in privatam domum proficiscitur,  
 Fato imperante, nec non ordinante.  
 Quomodo vocatur? — nec non appellatur?  
 Silfverberg est nomen ejus,  
 Fatum! Nihil pejus  
 Infligere nobis potuisti?  
 Male fecisti!*

### Finale. Chor.

Mal.: En Sømandsbrud har Bølgen kjær.

En Sømand har den Skude kjær,  
 Som over Bølgerne ham bær,  
 Omtrent som vi vor gamle Gaard,  
 Skjøndt den paa Landet staaer. —  
 En Sømand har den anden kjær,  
 Som ligger ham hans Køie nær;  
 Omtrent som her, skjøndt vi har Buur,  
 Der skilles ad ved Muur.

En Sømand raaber sit Hurra  
 Og gier et Haandtryk til endda,  
 Naar Kammeraten gaaer fra Bord  
 Og fæster Fod paa Jord.  
 I Fire, som nu spredes ad  
 Paa Jorden for at søge Mad,  
 Modtag vort sidste Haandtryk da  
 Og dertil et Hurra!!!!

P. Faber og J. F. Hagen.

---

Hvorledes  
 en Mand fra Borken  
 fandt sin Cousine i Huset ligeoverfor.

---

Jeg sad forleden Eftermiddag  
 Saa luunt histovre i Stuen,  
 Og talte ret i Ro og Mag  
 Med Herren i Huset og Fruen;  
 Men henne ved Bordets anden Fløi,  
 Der sad en Pige saa rank og høi.  
 Og det var Anna Margrethe.

Paa Bordet stod en Lampe, hvis Skin  
 Sig over os Fire spredte;  
 Den Jomfru saå saa kløgtig i Sind,  
 Og over en Kaabe hun svedte.  
 Vi Andre præked om alleslags,  
 Mens hun manoeuvrerte med Naal og Sax.  
 Og det var Anna Margrethe.

Da siger Herren i Huset til mig  
 Med sin svinepolidske Mine:  
 „Jeg noget Nyt skal fortælle Dig:  
 Du kjender ei selv Din Cousine.“  
 „Har jeg en Cousine?“ — jeg spørger og leer;  
 „Ja ikke blot een, men mange fleer“  
 — Bemærker Anna Margrethe.

Og derpaa begynder Herren forsandt,  
 At skildre mig min Cousine,  
 Og af hans Skildring jeg mærked grant,  
 At hun var en ægte Blondine,  
 Med Haar saa guult som Markens Frugt  
 Og som Kjærminden hvert Øie smukt:  
 Omtrent som Anna Margrethe.

„De havde nok Lyst Cousinen at see,“  
 Bemærker smilende Fruen;  
 „Ja De vil rigtig begynde at lee,  
 „Naar De hører, hun er her i Stuen.“



— Nei det er umuligt! — i Stuen her?!  
 „Jo vist, hun sidder Dem ganske nær,  
 „Thi det er Anna Margrethe.“

---

## En Borchianers Skrivelse til en aldrende Veninde.

---

Mel.: Min Søn, om Du vil i Verden frem.

Madam! Et Raad jeg Dem give vil;  
 Tys, tys!  
 De selv skal see, det slaaer prægtigt til.  
 Tys, tys!  
 De har Deres Middagsmad alt expederet,  
 Imedens at Kaffen nu blier destilleret,  
 Saa vil jeg Dem bede,  
 I Stolen\*) tag Sæde!  
 Tys, tys!

---

\*) d. e. „i Lænestolen“.

Jeg kjender en Mand, og De kjender ham med,  
 Tys, tys!  
 Af Alle han elskes; han gjør ei Fortræd,  
 Tys, tys!  
 Endskjøndt han er mægtig, saa veed jeg forresten,  
 Han ikke gjør Forskjel paa Degnen og Præsten,  
 Han Alle besøger,  
 Med Alle han spøger.  
 Tys, tys!

Den Mand har levet fra Verden blev til,  
 Tys, tys!  
 Men Alderen paa ham ei bide vil;  
 Tys, tys!  
 Han vandred med Adam i Edens Have,  
 Og endnu inat han mig gjæsted den Brave;  
 Bestandig han lever  
 Saa rørig og vever.  
 Tys, tys!

At gjætte hans Navn, vil jeg spare Dem,  
 Tys, tys!  
 Det lyder lidt borgerligt, ligefrem.  
 Tys, tys!  
 Thi Ole Lukøie hedder den Samme — —  
 — — Men Ole, hvor er Du dog dristig — fy skamme!

Din Spøg lidt grov er,  
 Madammen alt sover.  
 Tys, tys!

---

## Bestillinger fra Borken

hos Dhrr. Kunstnere,  
 afsungen ved Festen for Professor Bissen

den 8. November 1843.

---

Mel.: Vi Sømænd gjør ei mange Ord.

O var jeg riig, som jeg er glad,  
 Da troer jeg, at jeg vilde  
 Iaften, før vi skilles ad  
 Hos hver et Værk bestille.  
 Men da min Pung er langtfra fyldt,  
 Som Følge af Soupeen,  
 Saa maa De have mig undskyldt,  
 Og nøies med Ideen.

Ja var jeg riig, som jeg er snu,  
 Jeg hos en Blomstermaler

En Blomsterkost bestilte nu  
 Til Hundrede Rigsdaler.  
 I Hofparquet jeg lod mig see  
 Saa pyntet og mahogni,  
 Og kasted den for Fødderne  
 Af Rossi og Forconi.

Endskjøndt jeg i Geographie  
 Har altid været hjemme,  
 Saa kan et Landskabsmaleri  
 Dog her min Kundskab fremme.  
 Thi mal til Videnskabens Held  
 Min kjære Landskabsmaler!  
 Mal Schlesvigholstein i Pastel;  
 „Die Landesbank“ betaler.

Af alle Dyr paa Land og Vand  
 Jeg holder mest af Fugle,  
 Og mener De, at det gaaer an,  
 Saa mal mig da en Ugle!  
 Minervas Fugl med kloge Blik  
 Kan ret mit Hjerte fryde;  
 Paa Russen\*) selv den holder Skik,  
 Og det har at betyde.

---

\*) En Rus, en ung Student; Russen, den unge Student; Russer, de unge  
 Studenter.

Hvis en Marinemaler vil  
Mit Hjerte ret fornøie,  
Saa vil jeg lægge Pensler til  
Og takke for hans Møie:  
En vild Natur, et oprørt Hav  
Jeg ei saa meget skatter,  
Som et Parti af Stadens Grav  
Med Kastesens Fregatter.

Og dermed standser jeg saa smaat:  
Jeg vil ei have Mere;  
Min sidste Tanke kan jeg godt  
Foruden Jer præstere.  
En Krands skal bindes i en Fart,  
En Laurbærkrands for Bissen!  
O kom Studenter! kommer snart!  
Og sæt ham den paa Issen!

P. Faber.

---

En Borchianers  
 Efteraars-Phantasier  
 i Schweitzerhuset paa Frederiksberg.

(Improviseret Genremaleri.)

I Schweitzerhuset sidder jeg her  
 I min graae Mandarin-Costume,  
 Og fløiter hen i Vind og Veir  
 La mélancholie de Prume.

Til Høire sidder et skikkeligt Par,  
 Manden er vist Spekhykker,  
 Konen en Glut paa Skjødet har,  
 Som ivrigt en Tvebak tygger.

Til Venstre gaaer Passiaren saa rask;  
 Seer jeg ret: tre Piger i Stadsen;  
 „Igaar den Ene havde stor Vadsk,  
 „Hun slider som det værste Asen.“

Den Anden med den kukliku Kind  
 Høvler frygtelig løs paa Madammen,  
 Den Tredie har et fredeligt Sind,  
 Hun siger blot „Ja“ og „Amen“.

Imens de gotte sig ved deres The,  
 Som de drikke af Underkoppen,  
 Har jeg besunget dem alle tre:  
 — De ahne vist ikke Spiloppen.

Jeg sidder og trøster mig ved Cigar'n,  
 Naar Verset ei ret vil klinge,  
 Og venter med Længsel det Pigebarn,  
 Som Kaffen mig skulde bringe.

Der er hun; en Smule snavset hun er,  
 Det følger af hendes Stilling.  
 Jeg spørger: Hvad koster Kaffen her?  
 Hun svarer: Min Herre, 6 Skilling.

See Himlen er ganske mørkeblaa,  
 — — Langt borte en rødlig Stribe.  
 Nu gjør jeg rigtigst i hjem at gaae.  
 Det begynder med Rimet at knibe.

J. F. Hagen.

## Kaffesang i Borkens Have.

Mel : Vor gamle Caro gjorde Støi.

See sommergrøn staae nu igjen  
 De gamle Bøgeskove,

Og Hamlet glider atter hen

Ad Øresundets Vove:

I Skov, paa Mark, i Eng, paa Vand

Gjentoner Fuglens Foraarssang,

:|: Den fløiter :|:

Kvirrevit o. s. v.

Og see, hvor Mængden strømmer tæt

Ud til Charlottes Telte:

Der synger man med Smør saa net,

At Tonerne de smelte;

Og bliver træt man af at gaae,

Vips i en Omnibus! Hvad saa?

:|: Man ruller :|:

Bummelum o. s. v.

Og ude hist ved Frederiksberg,

Den gamle Dronnings Sæde,

Der ligger jo Alleenberg,

Og der er Lyst og Glæde.

Og Monigattis Pavillon

Paa Veien ligger nok saa fjong,

:|: Der jodles :|:

Jodeljo o. s. v.

I Søndagsklæder vandrer nu

Hver Mand med sin Mandinde;



Og ene jeg og Du og Du  
 Blier siddende herinde.  
 Kan man i Oles Urtegaard  
 Maaskee ei nyde Sjællands Vaar?

:|: Hvad væddes! :|:

Det gaaer an, det gaaer an, det gaaer ypperligt an.

De Fugle smaa i Dur og Moll  
 Vor Sang accompagnerer,  
 Mens Linden som en Parasol  
 Mod Solen os garderer.  
 Er her ei rart? Jo det er vist!  
 Her maa man blive Optimist

:|: Og juble :|:

Jugljo, judljo o. s. v.

Imedens vi uden lang Proces  
 Den ædle Kaffe drikker,  
 Histhenne Borkens Hercules  
 Saa venligt til os nikker.  
 Saa lad os nyde da paa Kraft  
 De brune Kaffebønners Saft,

:|: Og synge :|:

La la la o. s. v.

J. F. Hagen.

# Fest-Cantate

i Anledning af

Dhrr. Müllers og Ussings Bortreise fra Borken,

afsungen den 2. Oktober 1844.

---

## Chor.

Mel: Ved Vintertid, naar Skoven staaer.

Naar før vi samledes til Fæst  
 Det gjenlød her af idel Glæde,  
 Iaften Smerten er vor Gjæst  
 Thi Melpomene er tilstede\*.)  
 Til Harpens melancholske Klang  
 Gjenlyder Musens Klagesang.  
 Thi det er hendes Hjertes Trang  
 At give Sorgen Luft i Klager.

Hist fra Olympens Gudechor  
 Hun vandred hid til Danas Vænge,  
 Som Tegn paa Smerten Sørgeflor  
 Hun viklede om Harpens Strænge.  
 Og fra Gudindens Øine blaa  
 Sig liste frem de Taarer smaa,  
 Og hvad der taust i Hjertet laa,  
 Det toner nu fra hendes Læber.

---

\*) Melpomene skal betyde Sorgens Gudinde.

## Solo.

(Melpomene.)

Mel.: Drink ur ditt glas.

Somren svandt hen — nu Høstens Storme hvine,  
 Ængstlig Dryaden flyer i Skovens Hegn,  
 Skjælvende staaer ved Stranden hver Undine,  
 Vældigt Neptunus svinger Magtens Tegn.  
 Flora forkjølet i Taagen hensegner,  
*Corno*.....  
 Zephyrus blegner,  
 Og fra Kroniden strømmer Taare-Regn.

## Qvartet

af Trine, Ellen, Jane og Bernhard.

Mel.: Jeg har saa græsselig ondt i min Mave.

Hør blot, hvor Vinden blandt Træerne klager!  
 Bland Eders klynkende Stemme deri!  
 Tys, tys, tys!  
 Der kommer Bacchus, mon Fanden ham plager,  
 Hvad vil Du her i vort Compagni?

## Solo.

(Bacchus.)

Mel.: Nå ä nu alla församlade här.

Heisa Cumpaner! naa lad os ta'e Plads,  
 Her skal vi feire et tappert Calads!

Her vil vi spille iaften lidt Bads

*Versteht Ihr das?!*

Naa Hr. Magister, saa sæt Dem dog ned!

Nu skal vi nyde i Ansigtets Sved,

Og ret paa Flaskerne gjøre Beskeed

Min Salighed!

Naa kan I pimpe, Knægte!

Vil I kanskee det nægte?

*Corno*.....

Bedre jeg det veed,

Muntert skal vi flyve snart

Paa de lette Flaske-Halse,

Gjennem Skyerne i Fart

Skal vi parviis valse.

Ussing og Müller skal flyve foran,

Dernæst Alle, som vil eller kan,

Sidst kommer Faber, den ægte Mand

Til Værket da, velan!

### Melpomene.

Melodrama. — Egen Melodi.

Bacchus! Du vover Dig fræk at blande i denne Forsamling,  
Og med Din larmende Sang at spotte min klagende  
Stemme?

Her, hvor kun Vemod har hjemme, Du svinger Din  
løvkrandste Thyrsus.

Veed Du da ei, hvilken Sorg der tynger paa Vennernes  
Skare?

Her de sig samled i Hallen iaften ved høitidsfuld Stilhed,  
Festligen ville de hilse de Tvende, som nu skal bort-  
drage,

Bringe dem end eet Farvel, saadan som det Venskabet  
byder.

Derfor forstumme Din Sang, drag bort med samt Dine  
Fauner!

### Duet.

Mel.: Du lille Ø paa Havets blanke Vove.

Ole Borchs Aand.

Forlader mig nu atter tvende Sønner?

Samlivets Aand.

At lyde Livets Kald de staae beredt,  
Men deres Daad Dig Clios Røst forkynder.

Ole Borchs Aand.

Tak, bedste Ven! Du gav mig god Beskeed!

### Solo med Chor.

(Clio.)

Mel.: Og Russen han ligger for Kronborg Slot.

I Slesvig er der et svært Staahei,  
O hør, o hør, hvor det dundrede;

For Tydskerne brøle som Horneqvæg  
 Som hele elleve Hundrede!  
 O hør, o hør, hvor det dundrede !

Og Gülich snakked om Danskens Aag,  
 „*Weg mit dem knechtischen Dannebrog!*“  
 Han brøler som elleve Hundrede.

Og Beseler raabte, som han var gal:  
 „Jeg nok de Danske curere skal,  
 Om der saa var elleve Hundrede.“

Og Tidemann vilde lave „ein Bank“,  
 Men Hvidt han sagde: „*Nein tausend Dank,*  
*Ja tausendmal elleve Hundrede!*“

Og Tidemann, Gülich og Beseler  
 De raabte vældigt: „*Wacht im Gewehr*  
*Zu Waffen, I elleve Hundrede!*“

Men tror I, at Holger Danske han sov,  
 Nei hør, o hør, hvor han dundrer!  
 Og der var Lorenzen, Hans Nisson og Skau,  
 De kjæmpe som elleve Hundrede.

Paa Skamling de heise Dannebrog,  
 „Kom, hvo som vil forhaane vort Sprog,  
 Kom alle elleve Hundrede!“

Med dem forened sig Pastor Schøler,  
 Paa Borken de hentede Christian Müller  
 Saa god som elleve Hundrede.

En Skole blev bygt for danske Mænd,  
 Og Elleve strax sig meldte til den,  
 Men ikke elleve Hundrede.

Og Müller han fik ved Skolen en Plads;  
*Ihr Nordalbinger! versteht Ihr das!*  
*Versteht Ihr's elleve Hundrede!*

Kom nu, I Tydskere, om I tør,  
 Thi Müller Jer æder foruden Smør,  
 Om I saa er elleve Hundrede.

Af Gülich laver han Frikasee,  
 Af Tidemann laver han Aal i Gelee  
 Til alle elleve Hundrede.

Saa drag da, Müller, til Rødding By,  
 Vort Hurra skal stige til høien Sky  
 Til Trods for de elleve Hundrede.

## Chor.

Mel.: At Slyngler hæves til Ærens Top.

I Kannikestræde der ligger et Huus,  
 Det skinner just ikke som nogen Stjerne,  
 Thi Aarene dækked dets Mure med Smuds,  
 Dets Ydre halv Kloster og halv Kaserne.

I snævre Stræde  
 Til Aandens Glæde

For Videnskaben blev grundet et Sæde  
 Af Ole Borch.

Der sad fra tidlige Morgenstund  
 En Ungersvend med tænksomt Øie;  
 Han havde forladt sin Morgenblund,  
 Hans Idræt ham kaldte fra lune Køie.

Han inte mukker,  
 Men ned sig bukker

Og stirrer saa vist paa gamle Krukker  
 Og Potteskaar.

Saadan han sad i tre Fjeringaar,  
 Fra Morgenen tidligt til Aftenen silde;  
 Og af de Krukker og Potteskaar  
 Han laved et Værk med sindrigt Snille:

*Vasa Græcorum*  
*Et antiquorum*



*Ex more tractavit is majorum,  
Quam optime.*

Og Ussing forsvared sit lærde Værk,  
Imod de vældige Opponenten,  
Han traadte i Skranken saa kjæmpestærk  
Og slog igjen med Renters Renter;  
    Man bort sig lister,  
    Thi han var bister,  
Men derfor han ogsaa blev Magister,  
    Som billigt var.

Den store Mand i Sinde nu har  
At styre sin Cours til fremmede Strande;  
Thi Krukker og Potter og braadne Kar  
Man siger, der findes i alle Lande.  
    Gud ham ledsage,  
    Vi bli'er tilbage,  
Dog skal han paa Reisen med sig tage  
    Et ømt Farvel!!

### Slutningschor.

Mel.: Kong Christian stod ved høien Mast.

Saa tone høit til Bægerklang,  
Ton vort Farvel!

Det følge Jer paa Eders Gang,  
 Høit svinge sig vor Afskedssang  
 Og vort Farvel!  
 Og tidt som Aftenvindens Suus  
 Gjenlyde skal fra Borkens Huus:  
 Levvel! Levvel!

Habakuk.

---

I Anledning af  
 en Borchianers Bryllup.

A.

Scene paa Borken Tirsdagen den 5. November 1844  
 om Aftenen.

(Ole Borch træder ind hos en Alumnus.)

---

Borchianeren.

Ole Borch! Nei seer jeg rigtig?

Ole Borch.

Jo Du gjør, min Salighed.

## Borchianeren.

Hvilken Handling, stor og vigtig,  
 Har Dig bragt paa Jorden ned?  
 Undskyld, jeg er lidt forlegen,  
 Ved en saadan himmelsk Gjæst —

## Ole Borch.

Ned fra Himlen er jeg stegen,  
 For at see en Brudfest.  
 Da igaar jeg fik at høre,  
 Peter skulde giftes snart,  
 Gav jeg Ordre til at kjøre  
 Ned til Jorden i en Fart.  
 Gjennem Himmelrummet flygtigt  
 Styred jeg min lette Vogn.  
 Mine Heste skummed dygtigt  
 Ude i Fredsberresogn.  
 Der jeg standsed, og fra Bukken  
 Sprang jeg paa de gamle Been;  
 Hen til Kirken uden Mukken  
 Gik jeg over Stok og Steen.  
 Skal jeg tolke Dig min Glæde,  
 Ved at see min brave Søn  
 Hen for Herrens Altar træde  
 Med den Pigelil saa skjøn.  
 Ret jeg saae med Fryd og Gammen  
 Snart paa Brudgom, snart paa Brud,

Først da Præsten sagde Amen,  
 Iled jeg af Kirken ud.  
 Er det ikke nu det Bedste,  
 — Saadan faldt min Tale dum —  
 Med det Samme nu at gjæste  
 Ole Borchs Collegium?  
 Sikkert seer jeg Lyset flamme  
 Der bag Rudens tynde Glar!  
 Men hvor blev jeg gjort tilskamme,  
 Ak! jeg stod der som en Nar.  
 Ene Magistratens Lygter  
 Sprede deres dunkle Skjær —  
 Hvad betyder det? Jeg frygter,  
 Fanden har besat Jer her. —

#### Borchianeren.

Ole, Du maa ikke laste  
 Os, som her paa Borken boer,  
 Du maa ei Din Vrede kaste  
 Over os; thi hør mit Ord!  
 Inspektøren brød sin Hjerne  
 Saa det knaged i dens Skal —  
 Thi Du veed, han vil saa gjerne  
 Gjøre, hvad man kalder Knald.  
 Vi beslutted i Forening  
 Peent at lyse Borken op.  
 Men det var ei Peters Mening

Og han commandeerte Stop.  
 Alt skal gaae saa tyst og stille —  
 Paa vor Peters Bryllupsdag  
 Vi ham ei bedrøve ville.

Ole Borch.

Ja det var en anden Sag —  
 Hjem til Paradiis jeg vender,  
 Ønsker Dig god Nat, min Ven.  
 Men imorgen jeg Jer sender  
 Et Par Ord fra Himmelen.

---

B.

Brev fra Ole Borch, hvormed fulgte to Par elegante  
 Kopper og et Cigarbæger med een Havaneser-Cigar.

---

S. T. Hr. Peter.

Paradiis 6. Novbr. 1844.

Jeg er gammel, og Spilopper  
 Ikke meer jeg gjøre kan,  
 Men hjemsege Dig med Kopper,  
 Derpaa har jeg vel Forstand.

Hurtigt deres Smerte stopper,  
 Naar Du ta'er Dig en Cigar.

Trøst din Brud, thi disse Kopper  
Efterlade intet Ar.

Dog jeg vil jo ikke drive  
Spads med Dig, Du Ægteemand!  
Jeg vil en Lykønskning skrive,  
Det jeg baade vil og kan.

Kort — jeg vil Dig gratulere,  
Ønsker Dig alt muligt Godt.  
Gid at Peter maa florere,  
Men ei blive en Peer Tot.

Og gid saa Din smukke Frue  
Altid leve maa tilfreds,  
Da vil Glæden med sin Lue  
Skinne klar i Eders Kreds.

Ole Borch.

J. F. Hagen.

C.

Svar fra Peter til de Borchianere.

Jeg fik Porcellænet; jeg læste det Brev,  
Som Oles Extraskriver han skrev,

Cigaren gjorde Jer Ære,  
 Det var mig umuligt at gjemme derpaa,  
 Men Brevet har jeg, og Kopperne staae  
 Og smykke min Chiffonniere.

Og Brevet lægger jeg ned i mit Bord  
 Blandt kjærlige Minder, blandt venlige Ord,  
 Jeg har i et afsides Gjemme.  
 I mørke Timer jeg tager det frem,  
 Saa tænker jeg glad paa mit gamle Hjem,  
 Da hører jeg Venskabet's Stemme.

Men det Slags Timer kommer ei snart,  
 Thi I kan troe, jeg har det saa rart,  
 Der er saa luunt i min Stue.  
 I gaae dog vel ikke min Dør forbi,  
 Thi det kan jeg ikke finde mig i,  
 Og saa faaer I Skjænd af min Frue.

Paa Søndag Formiddag har I vel Tid,  
 For saa vil min Kone gjøre sig Flid  
 Og lave en Kop Chokolade.  
 Men seer i Ole, saa hils ham igjen,  
 Hvor var jeg glad, hvis vor kjærlige Ven  
 Mig aldrig vilde forlade!

D. 8. Novbr. 1844.

Eders hengivne Peter,  
 Exborchianer og Ægtemand.

P. Faber.

---

# Fest-Cantate

i Anledning af Hr. Licentiat Linds Tilbagekomst

af T. J. Voli, Dreiermester.

Afsungen den 15de Marts 1844.

---

## Chor.

(Efterklang fra Klampenborg.)

Mel.: Vintern rasat ut blant våra fjällar.

„Sidste Gang vær hilset i vor Midte,  
 „Her bag Bøgeskovens tætte Hang,  
 „Hvor Undiner op fra Sundet titte  
 „Og fra Bølgen lytte til vor Sang.  
 :|: „Naar den fulde Maane atter hviler  
 „I sin Straaleham ved Danas Bryst,  
 „Fjernt fra denne Kreds Du rastløst iler  
 „Og fornemmer kun en fremmed Røst.“ :|:

## Recitativ.

Egen Melodi.

Saadan lød hiin store Digtters Røst  
 Hist paa Borgen,  
 Medens Sorgen  
 Kvalte Stemmen i de Andres Bryst.



Hvad han forud skued med begeistret Blik,  
 Indtraf paa en Prik;  
 Og — skjøndt Mange meente, at det skete ikke —  
 Saae en Aften Maanen man at ligge  
 Ganske fuld paa Klampenborgens Kyst —  
 Med Digterens Ord — ved Danas Bryst.  
 En panisk Skræk  
 Betog nu Vennerne,  
 De vrede Hænderne;  
 Men Lind var væk.

#### Melodrama.

De traadte ind en Morgenstund,  
 — Mens Steen han fik sit bedste Blund  
 Alt efter gammel Vane —  
 De 3 Undiner: Trine, Ellen, Jane,\*)  
 De ruske ham med deres Hænder,  
 I Sengen Adolph Steen sig vender,  
 De slynge Armenie om hans Krop,  
 Og Adolph Steen slaaer Øiet op.  
 Et Kys de paa hans Læbe vove,  
 Og Steen han siger: Lad mig sove!  
 De hannem ud af Sengen slænger,  
 O Under! Steen ei sover længer.

---

\*) *poëtice dictum* for 3 af Collegiets Piger.

Paa Alumnerne han skriger  
 Efter Hjælp mod Søens Piger,  
 Hurtig samles de nu alle Mand  
 Med den nye Inspektør foran.  
 Troer I Pigerne blev bange da?  
 Langtifra!  
 Nei! de synge,  
 Mens de lade, som de gyng  
 Sig paa Bølge,  
 Versene, som følge:

### Terzet

af Undinerne Trine, Jane og Ellen.

Mel.: O Fortids stolte Minder.

Ja, Venner! vi fatte Jer Klage,  
 Tilfulde forstaae vi Jert Savn;  
 :: Men trøst Jer! vi skal ham ledsage  
 Fra nu og til næste Fast'lvn. ::

Vi tre ere Havgudens Piger,  
 Tør ei elske Menneskets Søn;  
 :: Desuden, saa troe vi, man siger,  
 At Lind foragter vort Kjøns? ::

Dog skal vi ham gyng paa Voven  
 Og trykke ham tæt til vort Bryst;

:|: Akkurat som hin Aften i Skoven  
 Han ofte skal høre vor Røst. :|:

Men I, som sidde derhjemme  
 Og pleier paa Borken Jer Krop,  
 :|: I ofte skal fra ham fornemme,  
 Vi nok skal hitte Jer op. :|:

Og skrive skal vi i Qvelden  
 Alt, hvad han derude bedrev,  
 :|: Fra Trine, Jane og Ellen  
 I af og til skal faae Brev. :|:

### Chor.

(1ste Brev fra Undinerne til Borchianerne.)

Mel.: Vift stolt paa Codans Bølge.

Han drog paa Codans Bølge  
 Og kom til Lybeks Stad;  
 Jeg tør det ei fordølge,  
 Han var slets inte glad;  
 Men piint af Hjemveens Føl'se  
 Han monne Alt forsmaae,  
 Ja selv den lybske Pølse,  
 Ja, tænk, den lod han staae.

Med et Par lybske Heste  
 Vi hurtigt drog afsted  
 For Lauenburg at gjæste  
 Og Schleswigholstein med;  
 Og skjøndt vi havde bedt ham,  
 At holde sig i Skind,  
 Saa skulde I blot seet ham  
 Den stolte danske Lind.

Han teede sig saa mandigt,  
 Skjøndt han var udenlandsk,  
 Han talte Dansk bestandigt,  
 Betalte kun paa Dansk.  
 Og just for dem at trodse,  
 Som haanede vort Sprog,  
 Vi trende Tøse osse  
 Gik klædt i Dannebrog.

### Solo med Chor.

(2det Brev fra Undinerne til Borchianerne.)

Mel.: Madam Brock i Leding drager.

Han ned ad Rhinen drager,  
 Hvad behager?  
 Han ned ad Rhinen drager,  
 Hr. Peter Engel Lind.  
 ∴ Gud give ham god Vind. ∴

Hvad mon ham Vinden rager?  
 Hvad behager?  
 Han paa et Dampskib ager,  
 Den stolte danske Lind.

Og Egnen er saa fager,  
 Hvad behager?  
 Og Egnen er saa fager  
 Langs med den blanke Rhin,  
 :: Og der er liflig Viin. ::  
 Den Jungfraumilch ham smager,  
 Hvad behager?  
 Den Jungfraumilch ham smager,  
 Hans Smag den er saa fiin.

Skjøndt Hjemvee følt ham plager,  
 Hvad behager?  
 Skjøndt Hjemvee følt ham plager  
 Han vandrer fremad glad.  
 :: Og saa han møder Gad! ::  
 Han ham i Haanden tager,  
 Hvad behager?  
 Han ham i Haanden tager  
 Hr. Ole Christian Gad.

## Duetto.

udføres af Signora Ellena og Signora della Trina.

(3die Brev fra Undinerne til Borchianerne.)

Mel. af Operaen Marino Faliero.

*Cari nostri alumni di Borco*  
*Noi adesso siamo nel Mailand,*  
*Ma betænk! Pietro Angelo vuole*  
*Absoluto bortreise herfra,*  
*Ha pensato snart Roma vedere*  
*Con sin Pave, Tivoli con mere,*  
*Ma derfor vi ham have detto,*  
*At han hjemme vistesso kan see!*  
*Viva Tivoli!*  
*Viva Tivoli!*  
*Che haver spart, che haver spart*  
*Noi d'ander di qua nel Fart.*  
 :/: *Ti— Ti*  
*Voli. :/:*

Solo med Chor,

udføres af Jane.

(4de Brev fra Undinerne til Borchianerne.)

Mel. af *Elisire d'amore.*

Hillemænd! nu er vi oppe!  
 Hjemad, hjemad! har han sagt;

Vaersomt over Alpetoppe  
 Har vi ham til Donau bragt;  
 Strax vi alle Tre sprang i'en,  
 Paa et Dampskib steeg han da,  
 Og saa var vi snart i Wien.  
 Ha, ha, ha, ha, ha, ha, ha!

Chor.

Ha, ha, ha! etc.

Det er yderst rare Men'sker,  
 Disse hersens Wienere;  
 De vil ikke være Svensker;  
 De er saa fornøiede.  
 Ingen Sorger dem nedtynge,  
 De vil bare Frihed ha'  
 Til at dandse, spille, synge.  
 Ha, ha, ha, etc.

Chor.

Ha, ha, ha, etc.

Prag vi nu i Fart oplede  
 For at skue Tychos Grav;  
 „*Tycho Brahe war ein Schwede*“  
 Er det Svar, som Munken gav.

Lad kun Haabet spire i Jer,  
 Sagen staaer ei slet endda!  
 Man forstaaer Jer Sympathier.  
 Ha, ha, ha, etc.

Chor.

Ha, ha, ha, etc.

Rask det gaaer paa Jerenbane  
 Gjennem Dresden til Berlin,  
 Og før vi det Ringste ahne  
 Naaer den lige til Stettin.  
 Var ei Trine, Ellen, Jane,  
 Var Undiner ei — ja da  
 Naaede os den tydske Bane.  
 Ha, ha, ha, etc.

Chor.

Ha, ha, ha! etc.

Slutningschor

af Borchianere.

Mel.: En Sømandsbrud har Bølgen kjær.

Og nu gaaer Reisen nok saa rart  
 Ad Hjemmet til i Fandens Fart  
 Henover Jylland flyver han  
 Den bolde danske Mand.



Med Diligencen gennem Fyen  
 Og gennem Sjælland som et Lyn,  
 Han drog af Vesterporten ind  
 Hr. Peter Engel Lind.

Nu sidder han i Borkens Huus  
 Blandt Flasker og blandt Drikkékruus,  
 Og allevegne lyder her  
 Et glad „Velkommen vær“!  
 Saa fyld Jert Glas til bredfuldt Maal  
 Og drikker nu den Vandrers Skaal;  
 Thi klinke vi med muntert Sind  
 For Peter Engel Lind!

---

## Til Peter Faber.

Den 28. December 1844.

---

Me1.: Seit Vater Noach im Becher gosz.

I Ly af Borkens Collegium  
 Sig reiser et lavere Huus,  
 Bestemt til Laboratorium  
 For saad'n en Chemikus;

Det ligger grumme bekvemt,

- :| Med Udsigt til Springet og Indsigt til Manden i Nr. 5,  
Tversud for hvem  
Chemien her dyrkes saa nemt. :|

Tre samfulde Aaringer færdedes her

En Mand saa freidig i Sind;

Blandt Glas-Retorter med kløgtig Air

Han tumled Dag ud og Dag ind.

I Kappen laadden og fæl,

- :| Med Huen den røde han ligned paa Prikken —  
— den Sag er klar —

En Janitschar,

Hvad eller Stor-Sultanen selv. :|

Og han var ingen Sinke, — jo pyt,

Han var en Arbejder flink,

Hvad enten han mased med Chlor og Baryt,

Hvad eller med Kobber og Zink.

Blandt Krukker med Alkohol,

- :| Mercurius, Calium, Kongevand, Skedevand, Platina  
Et cetera,

Der stod han, vor Faber, saa bold. :|

Men ofte, naar efter Arbeidets Sved

Han hviled i Aftenens Stund,

En Sanggudinde fra Himlen steg ned  
Og trykked et Kys paa hans Mund;  
Hans Aand var da ikke kold;  
∴ Begeistringens Varme da farved hans Kind, saa  
det var en Lyst;  
— — Med klangfuld Røst  
Da kvad han i Dur eller Moll. ∴

Saa digted Faber sin „Punschens Chemi“,  
Og fyldt af Begeistringen varm  
Besang han „Jean Jensens Biographi“  
Og „Maven, som gjorde Allarm“;  
Til Lyren han sang uden Meen  
∴ Om „Hundredressøren“ og „Sjadskedaffairen“ og  
„holsteensk Sild“;  
Ei glemmes vil  
Hans Vise om Adolph Steen. ∴

Men tænk — hvad skeer? — en Dag, som han gaaer  
Og nynner en hjemmegjort Sang,  
Et snurrit Indfald med Eet han faaer:  
„Mig Tiden bliver lidt lang! — —  
„Dog derpaa bødes der kan;  
∴ — — „Farvel, mine Venner! Nu vandrer jeg bort  
gjennem Hymens Port!“  
— — Som sagt, saa gjort:  
Og Faber blev Ægtemand. ∴

Ja Han forlod os Alle saa brat:  
 Vort Tab ei tolkes med Ord;  
 See, Laboratoriet staaer saa forladt,  
 Og Lyren er viklet i Floer. — —  
 Dog lad os betale for Gjæld:  
 ∴ Hav Tak for hver Glæde, Du skjænked os gavmild  
 og uden Maal;  
 Og saa en Skaal,  
 En Skaal paa Din Fremtids Held! ∴

J. F. Hagen.

---

Reise-Pas  
 for  
 Andreas Listow,

udstedt d. 28. Decbr. 1844.

---

Mel.: Hos Beridderne, min Bedste.

Før vi reise os fra Bordet  
 Fyldt med Gaas og Julegrød,  
 Maa jeg bede Dem om Ordet,  
 Dreven af en Pligt saa sød:

:| Vil det ikke Borken klæde,  
 Om vi her ved dette Glas  
 Hilse Listow og udstede  
 Ham et rigtigt Reise-Pas? :|

Før han kom paa Borken, blev han  
 Kandidat og fik „Bekvem“;  
 Thi Theologien drev han  
 Og gik stadig i'en frem.

|: Aldrig undte han sig Hvile,  
 — Knap en eneste Minut —  
 Naar han sad og retted Stile  
 For von Westens Institut :|

Og saa var Andreas Listow  
 Saadan en aarvaagen Krop,  
 Han var aldrig den, som sidst sov,  
 For han stod saa tidlig op.

:| Og endnu mens hele Staden  
 Laa og sov saa excellent,  
 Vandred strunk han ned ad Gaden  
 Som den fineste Agent. :|

Skjøndt han var af disse Men'sker,  
 Som drog til Upsala hen,  
 Og som vilde være Svensker,  
 Men kom atter hjem igjen:

:|: Var han dog taalmodig, stille,  
Som det sig en Dansker bør;  
Derfor vi saa gjerne vilde  
Have ham til Inspektør. :|:

Fem Aar vandred han iblandt os  
Med sin Pibe i sin Mund;  
Ved sin Ærlighed han vandt os  
Lige fra den første Stund.

:|: Men da han ei kan beklæde  
Længere sin gamle Plads,  
Har det været os en Glæde,  
Ham at give dette Pas. :|:

J. F. Hagen.

---

# En splinterny Vise

om

de kreutzfidele Cumpaner, der en Sommeraften fik den  
Idee at seile til Dyrehaven i en Punschebolle osv.

af

**Sabbakuk,**  
poetisk Gudbevarius.

---

Mel.: Seit Vater Noach in Becher gosz.

Man kjør i Skoven med freidigt Sind,

At nyde den frie Natur;

Man ta'er i Slukefter sig Øl med en Pind

Og Kunsten man seer i et Skuur.

I Teltet med Perlehumeur

:| Man spiser sin Vaffel, mens tydske Gudinder til  
Harpens Klang

La'er kjælen Sang

Gjenlyde i Skoven med Smør. :|

Men ofte gaaer det i Livet saa:

„Hvad fjernt man søger, er nær“;

Saadan *in casu* jeg vædder paa,

At Dyrehavsbakken er her.

Ved Samlivets Maskineri

:|: Jeg Bakken med Dampvogn, Natur og med Kunster  
fremtrylle vil,

Og det gaaer til

Med ganske naturlig Magi. :|:

Hvad Fanden ryger paa Bordet hist? —

Det er jo et Dampskib, min Ven! —

Det ruinerer os alle, det troer jeg vist;

I det lad vi seile derhen.

Thi søge i Bollen vi Ly!

:|: Men Herre, Du milde, hvor skyder det Skib dog  
Helvedes-Fart;

Vi er der snart,

Der ligger jo alt Bellevue. :|:

Saa er vi slupne ret tørt paa Land;

Men endnu jeg seiler saa smaat;

Kom, hjælp, at Kursen jeg finde kan,

Saa nu er min Skude jo flot!

Men hille den gule Gjøg!

:|: Blot Normann ei kommer og slaaer os som Werch,  
nu saa Kursen dreil!

Han naaer os ei,

Vi seile med Damp og med Røg. :|:

Hør Brødre! Hvor er jeg bleven let!

Jeg svæver som i en Ballun!



Nei see mig Ussing, hvor han er adrait;

Aa Sludder, det er Gustav Kuhn!

Hei Silfverberg! Er Du dog gal?

:| Nei see blot, hvor dristigt han seiler og dreier sig  
rundt omkring:

Badouttespring

Han gjør à la Povel Dahl. :|:

Hvor har jeg faaet i Armen Kraft;

Lad Normann nu komme og knye;

Jeg putter ham ned i mit Støvleskaft,

Thi stærk er jeg som Jean Dupus.

See Faber! Din Hat er af Bly — —

:| Hvad Djævelen! vi kjøre jo Alle paa Banen i  
herlig Rad

Fra Cantons Stad

Til Pekings ærværdige By. :|:

Jeg troer, min Sjæl! jeg er overkjørt;

Hør! lad vi nu snart gjøre Hviil.

Der langes mig Vand af en Nymphe i Skjørt,

— Er det monstro Kirsten Piil? —

Hun ligger jo død i sin Grav.

:| Saa er hun Cadaver og gjør ei Fortræd; det var  
Doctor Beck.

Nei see, hvor kjæk

At Hansen bærer sit Skab. :|:

Hvor Listow iaften er bleven tam  
 Og taus som et Kyllingelaar,  
 Nei see blot, rider nu Maren ham;  
 Han sidder og tygger paa Blaar!  
 Nu mister jeg snart min Forstand!  
 ∴ Paa Bordet staar Aber og smile saa skjælmsk i en  
 broget Rad;

Nu munter, glad  
 Qvæl Abekatten paa Stand!“ ∴

Nu Venner! løste jeg ei mit Problem,  
 Og viste: „*quod petis, hic est*“?  
 Bring blot Jert Samliv i fast System,  
 Og Humor vil være Jer Gjæst!  
 Ved Samlivets Maskineri  
 ∴ Han Bakkens de glørrige Minder heelt ofte frem-  
 trylle vil,  
 Og det gaaer til  
 Med ganske naturlig Magi. ∴

---

Til  
Gabriel Hejberg

den 10de September 1861.

---

Mel.: Å kjøre Vatn.

Vi sidde sammen, som vi kan bedst,  
Og Alle sidde for det Samme;  
Foreningspunktet er vor Hædersgjæst,  
Vi Andre ere kun hans Ramme.  
Men vi skal ogsaa see at ramme godt,  
Og før han faaer sin Reisekuffert flot,  
Sige ham Alt:  
Det er for galt,  
Ja galt for os, at han vil reise!

Thi at han selv kan engang faae Lyst  
Sit eget Huus at inspicere,  
Forstaae vi. Men det er ingen Trøst  
For os, som ej skal ha'e ham mere.  
Hvor faae igjen vi saadan Inspektør,  
Som aldrig viser sig i vores Dør,

Uden et Smil  
 Rask som en Piil

Er paa hans Mund og vores smitter.

Og at han selv kan engang faae Lyst  
 Til meer end vores Læsestue,  
 Forstaae vi. Men det er ingen Trøst  
 For os, at han faaer Huus og Frue,  
 Naar vi skal savne ham, som Fruen var,  
 Der holdt vor Læsestue reen og rar,  
     Ordrede snildt,  
     Svarede mildt,  
 Hvad vi saa end fandt paa at skrive.

Og at han selv kan engang faae Lyst  
 En større Kreds med Fynd at „vække“,  
 Forstaae vi. Men det er ingen Trøst  
 For os, naar han ej meer kan række  
 Os trofast Haanden med et Kæmpe-Tag  
 Og ordne Vækkergildets Højtids-Dag  
     I Bøgesal  
     Paa Fredriksdal  
 Og os til Juleløjer byde.

Ja det er galt; men vi maae ha'e Trøst  
 Og faae den nok, naar vi betænke,

At naar først Hejberg efter Hjertets Lyst  
 Som Ægteemand kan Venner bænke,  
 Da kan til Sommer vi paa Festens Dag  
 Uddampe under Vækkerildets Flag  
     Til vores Ven, —  
     Da skal han hen  
 Igjen blandt os at præsidere.

Naar han da byder os til sit Bo —  
 Hans Hustru venligt til os smiler,  
 For de er gode mod os, begge to —  
 Vi paa hans Ønske hurtigt iler  
 Og seer paa Vennens hyggelige Hjem  
 Og raabe saa et højt Hurra for dem:  
     Leve det Par,  
     Hvis Hoved var  
 Et Hoved godt — for Borchs Alumner!

L. Schreder.

---

Ved det  
 nordiske Studentermøde

i Kjøbenhavn

den 11te Juni 1862.

Velkommen!

Mel.: Mens nordhavet bruser.

Et kløverblad stander etsteds på jord,  
 et treklover, sælsomt at skue:  
 af blomster har fire trefoldige Nord,  
 én findes så lavt her på tue.  
 Op, Daner, istemmer ved bægerklang  
 og priser fjeldenes sønner i sang!

Vel hård os kan tykkes den klippeblok,  
 han nakken at böje ej lærte;  
 men birken, „den jomfru med flagrende lok“,  
 hun klynger sig fast til hans hjerte.  
 Og trindt på fjeldet de roser små  
 mon dufte sødt ifra hver en vrå.

Ej voxer på fjeldet den brusende vin,  
 men guld i sit skød jo det gemmer,  
 og sølvet, som vorder til klokke fin,  
 så sjælen til lovsang den stemmer.

Der luren hamres af ægte malm,  
som renser luften for tåge kvalm.

Ej glemme vi Upsals dejlige mø  
— så knejste ej Fyrisvolds birke —  
med öjet som blånende Mälarsø,  
med røsten som lovsang i kirke.  
Men blunde dybt vi på lavlændt kyst,  
da vækker os, Svear, med Thorgnys røst!

Mon nogentid sås vel en mø og mand,  
som guldtavl i sekler har spillet?  
men Dana og Nor ifra strand til strand  
med tærning af hjerteguld trilled.  
Thi elske vi gubben med sølvgråt hår,  
hans ungdom genfødes som rosen i vår!

Vel mødt på vort ynglingething i Havn,  
I brødre fra Skandiens lande,  
velkomne i sletteboens åbne favn  
fra mørkskov, fra fjeldkrandste strande.  
Op, Daner, priser i denne stund  
de gæster fra Upsal, fra Norrig og Lund.

Ludvig Wagner.

---

## Hilsen.

## 1.

Mel. som Lejonriddarne.

Venner fra Upsal, I som har favnet  
 gæstfrit os sidst i en broderlig ring,  
 da vi hin lysende sommernat havned  
 dragende did til jert ynglingething:  
 tidt end det stevne på tale vi føre;  
 end klinger lifligt jer sang i vort øre;  
 kinderne blusse, hvergang vi høre  
 løftet „ved Odin, ved Thor og ved Frej“!

Thi det folk, som uforfærdet  
 stod med Gustav i kampen for frihed og tro,  
 og med Karler greb til sværdet  
 for at høste den pris, som på valen mon gro,  
 det folk vil holde ord  
 og mindes, hvad det svor  
 det vil komme til kamp imod fjendernes magt,  
 som det kommer  
 denne sommer  
 for at styrke den nordiske pagt.

Venner fra Upsal, I som har favnet  
 gæstfrit os sidst i en broderlig ring,  
 da vi hin lysende sommernat havned  
 dragende did til jert ynglingething:



tidt end det stevne på tale vi føre;  
 end klinger lifligt jer sang i vort øre;  
 kinderne blusse, hvergang vi høre  
 løftet „ved Odin, ved Thor og ved Frej“!

## 2.

Mel.: Bor jeg på det høje fjeld.

Norges søn på fjeldet bor,  
 som fra Nordkap sig strækker lige ned til Sarpen,  
 hvor sig elve yndigt snor  
 og hvor Nøkken i fossen slår harpen.  
 Granen står på fjeldet vagt,  
 skuer vidt over nordhavets brusende vove;  
 dalen, klædt i lyse dragt  
 hviler blidt mellem sortladne skove.  
 Norges søn som fjeldet står fast  
 tømrer gran til køl og til mast;  
 tumler sig på fremmed strand,  
 hænger mest dog ved fjeldet og dalen.  
 Nordens kraft i fjeldguten bor,  
 rask til dåd, skönt knap nok i ord;  
 har tidt kæmpet og holdt stand  
 og trods død vundet prisen på valen.

Mel. af Lindblad.

Hvor sundet skiller landene to  
 slog Nordens enhedstanke bro,  
 da første gang de brødre fra Lund  
 som gæster kom over Øresund.  
 Kommer, kommer tidt igen  
     over bølgerne blå!  
 såvist vi får et enigt Nord,  
     denne bro nok skal stå.  
 Fler og fler derover vandre  
 alt som vi nærmes hverandre,  
 fra de Danske bøgelunde  
 til Lundegården vi stunde!

n + s.

---

### For Norden.

Jeg véd et yndigt land,  
 end skjult i fremtids tåge  
 ∴ end gemt bag længslers strand; ∴  
 men éngang skinned solen klar  
 henover Nordens strande  
 ∴ skærsommer skön det var. ∴

Jeg ser et mægtigt land  
 alt dages udaf tågen,  
 ! :: alt dæmre frem på strand; ::  
 en ny skærsommer på vor jord  
 som hin i gamle dage  
 :: ett folk, ett enigt Nord. ::

Når da i al sin glands  
 det gamle Nord forynges  
 :: i kvad og vikingdands; ::  
 det drages skal til minde her,  
 I bragte os et varsel  
 :: om våren som er nær. ::

M. S. Hestbæk.

---

## Paa Borchs Collegium,

den 8de December 1864.

---

### 1.

Mel.: Langt høiere Bjerge saa vide paa Jord.

Der gik en Professor med hinkende Fod  
 Og klingende Mynt i sin Lomme,  
 Paa Urter og Stoffer han vel sig forstod,  
 Paa Bøger, de lærde, de fromme;

I Diglen han speided ved Midnatstid,  
Om Guld ei fremtrylled hans sindrige Flid.

I Verden han vandred saa vide omkring,  
Til Velsklands de glødende Bjerger.  
Omslynget af Kvindernes glødende Ring,  
Sit Hjerte han dog kunde værge,  
Til Norden han bragte den udelte Tro  
At love en Pige, at bygge og boe.

Men Pigen, der syntes saa ærbar og mild,  
Hun spotted den Lærde, der hinked; --  
Og aldrig, naar Smeltingen syded som Ild,  
Imøde ham Guldet dog blinked, --  
Nei, Lykken den var ham saa haardt imod  
Den gamle Professor den aldrig blev god.

Da bygged en Gaard han med skjærmende Ly  
For Urter og Stoffe og Bøger.  
At trygt i den dyre, den larmende By  
Studenten sin Lærdom forøger;  
Og Gaarden den stander end i Kjøbenhavn  
Og bærer trods Stifteren Stifterens Navn.

Hav Tak, Ole Borch! for vort venlige Hjem;  
Det bærer din Roes gjennem Tiden:

Vor Kjærlighed vandt Du, og tryller Du frem  
 Tro Kæmper for Sandhed i Striden,  
 Da var Dig dog Lykken ei altid imod,  
 Den gamle Professor tilsidst den blev god.

E. F. Koch.

## 2.

## Drikkevise.

*In spiritu libertas.*

Mel.: „Lad den skrantende Magister.“

Vi er ikke grevesønner,  
 ej til fyrster vi det drev,  
 ej med stjerner man os lønner  
 excellencer ej vi blev.  
 Millioner har vi ikke,  
 herregårde, tjenerflok!  
 — Nej! men vi har lov at drikke,  
 synge, tale: det er nok.

Husk, det er ej vand vi søber,  
 Husk, at ånden er deri,  
 og en ånd, der klart sig røber,  
 når vi først får gjort den fri.

Se! i glasset den sig dølger,  
 sukker i sin fængselsnat:  
 drik blot ud dens lette Bølger,  
 strax er den i frihed sat.

Og når først du har den inde,  
 kraftigt røre vil den sig,  
 først da frit kan ordet rinde,  
 som er bundet nu hos dig.  
 Lad da ånden fly dig stemme,  
 vær iaften her dens røst:  
 dine sorger vil du glemme,  
 ånden skænke vil dig trøst.

V, Schousboe.

---

3.

## En Vise

at synge, når klokken er henad 12.

(Med specielt venskabeligt hensyn til H. P. Holst.)

Mel.: „Når pidsken den knalder“.

Nu slumrer den søde  
 på bolstrene bløde  
 og drømmer som fuglen, der sover på kvist,

en alf hendes øje  
 har kysset, og nøje  
 hun agter på hans ord, dem han lægger med list.

Hun lytter — hun smiler,  
 og medens hun hviler,  
 så flyve de tanker så viden om land.  
 Hvad mon han fortæller?  
 og hvem mon det gælder,  
 det suk, den væne ungmø, hun drager iblandt?

O alf! lad dig bøje!  
 mal for hendes øje  
 så ædel, beskeden, så dannis en svend!  
 „Til julen han kommer,  
 og ham følger sommer,  
 ja roser midt i vintren, dem bringer din ven!“

Mens sövnen dig kvæger,  
 jeg tömmer mit bæger,  
 så mødes vi, elskte, på længselens vej!  
 Det er ingen gisning,  
 nej det er forvisning,  
 vi tales ved i tiden, sig da ikke „nej!“

F. Zeuthen.

---



## Jens Paludan-Müller.

Paa Borchs Collegium, 6te Februar 1865.

---

Mel.: Kommer hid i Piger smaa.

Stand i vort Studenterhjem  
 Bautasten med Ære  
 Og i Tiden Mindet frem  
 Om vor Ven du bære,  
 Som den sjette Februar  
 Med iblandt de Gjæve var,  
 Der for Danmark blødte!

Kantet var han i sin Færd —  
 Verden, som det Glatte  
 Huer bedst, jo kalder sær,  
 Hvem den ej kan fatte —  
 Og for Verden var han ej,  
 Men han gik sin egen Vej,  
 Til han faldt paa Vejen.

Danmark var hans Moder blid,  
 Kjær han havde hende,  
 Hendes fagre Ungdomstid  
 Gad han gjerne kjende,



Derfor i hvert Skrin og Gjem  
 Søgte han og fandt i dem  
 Visne Blomsterkrandse.

Saa han da i Mindets Glands  
 Ung sin Moder stande,  
 Smykket med sin Brudekrands  
 Om den høje Pande,  
 Kjæk, som da hun Thyras Vold  
 Rejste for sig til et Skjold  
 Imod Saxlands Herrer.

Men fra Thyras gamle Vold,  
 — Ak, med Hæder ringe —  
 Veg i Natten mørk og kold  
 Alle danske Dreng;  
 Tydske Herrer vilde nu  
 Bænke sig foruden Blu  
 I hans Moders Hytte.

Lysteligt var ej det Tog —  
 Tungt i hans Tornyster  
 Trykked gamle Saxes Bog  
 Om de mange Dyster,  
 Naar vi Tydsken stængte ud  
 Og vor danske Moder prud  
 Paa sit Sæde satte.

Hør, da lød det: „holdt! omkring!  
 Far nu ej med Læmpe!  
 Seer I Rytterne i Spring,  
 Som vil mod os kæmpe!“  
 Aldrig han en Ordre sveg,  
 Skjød og laded', til han bleg  
 Segnede paa Pletten.

Venner! ej vi for hans Død  
 Sørge vil og græde,  
 Thi han i sin Moders Skjød  
 Segnede med Glæde,  
 Og den Spot og Skam og Spe,  
 Som vi andre nu maa se,  
 Fik han ej at skue.

Vi, som hørte tidt hans Skjemt,  
 Saa hans Øjne spille,  
 I vort Bryst hans Navn er gjemt,  
 Saa det glemmes silde,  
 Og i første Regiment  
 Som hos mangan brav Student  
 Skal hans Minde leve.

Ja, det leve — denne Sten  
 Gjennem Tiden bære  
 Mindet til en Slægt, der sen  
 Samler denne Lære:

Vil du være ret Student,  
 Maa du mer end læse Prent:  
 Slaa for den, du elsker!

F. Zeuthen.

Mel.: Paaskeklokken kimed mildt.

Mørke Skyer skjulte brat  
 Sol i Nattens Skjød,  
 Ak, men Regn i Sandet  
 Var dyrest Blod, der flød.  
 Mod og Tro bryder dog haardest Skjolderand,  
 Atter kan det vorde Dag i Sorgens Land.

Indad vil vi vende Hu,  
 Øge Fædres Arv,  
 Modersmaal skal klinge  
 Til Folkehjertets Tarv, —  
 Mod og Tro bryder da fremmed Skjolderand,  
 Atter skal det vorde Dag i Sandheds Land.

Fremad vil vi flytte Fod  
 Under Friheds Flag,  
 Glemme Leg og Latter  
 Med Ladhedsaanden spag.  
 Mod og Tro bryder kjækt Fordoms Skjolderand,  
 Atter da det vorder Dag i Daadens Land.

Op ad vil vi løfte Blik  
 Hente Styrken ned —  
 Der er En, der husker  
 Hver Nød, som Folket led —  
 Mod og Tro bryder da Urets Skjolderand,  
 Atter kan det vorde Dag i Fredens Land.

Tak til dem, som foran gik  
 Saadan Livets Vej,  
 Ledestjerner klare,  
 Vi svigte dem blot ej!  
 Mod og Tro bryder da Tydskens Skjolderand,  
 Atter da det vorder Dag i Danmarks Land.

E. F. Koch.

---

Velkommen!  
 Til vore sønderjydske Gjæster.

1865.

Mel.: Kong Christian stod ved høien Mast.

Kom, kjære sønderjydske Bro'er,  
 Kom i min Favn!

Du, som endnu paa Danmark troer,  
 Og som idag paa Bølgen foer  
 At hilse paa din gamle Mo'er

I Kjøbenhavn!

Kom, lad dit Hjerte slaa ved mit,  
 Imens for Preussens Baand Du kvit  
 Dit Danmark nævner høit og frit

Ved Navn.

Tungt ruged Frygten paa mit Sind  
 Som Vintrens Is,

Da blæste der en Foraarsvind,  
 Da treen min Bro'er i Hallen ind  
 Med Sol i Øiet, Smil paa Kind

Paa vante Vis;

Ja, da hans Haandtryk jeg fornem  
 Og mærked, der var Kraft i ham,  
 Da tæde Frygten bort med Skam  
 Som Is.

Jeg hørte Sønderjydens Ry

Saa mangan Gang,

Nu seer jeg det, han kan ei fly,

Men holder ud, indtil paany

Vi Sommer ride kan iby

I Danevang,

Thi Hjerte har han udi Barm,  
 Og Sener har han udi Arm,  
 Og han vil møde Tydskens Harm  
 Med Sang.

Fr. Zeuthen.

---

## Borchs Kollegiums Skovtur,

den 24de Juni 1865.

Mel.: Nattens dæmrende tåger.

Bøgens løvrige kroner  
 Bragte om våren os bud,  
 Fuglens livsglade toner  
 Lokked' i skoven os ud.  
 Bort da fra støvede bøger,  
 Bort fra den sværtede mur!  
 Liv og glæde vi søger  
 Udi Guds fri natur.

Tungt vi ånded derinde:  
 Let sig hæver vort bryst  
 Nu i de kølige vinde  
 Her ved den sivkranste kyst.

Trykked' dig hist i vrimlen  
 Al dens urolige færd:  
 Se! her er højt til himlen,  
 Hvad kan styrre dig her?

Slog dit hjerte så bange  
 Ensomt i mængden hist,  
 Trøster dig fuglens sange  
 Fra den gyngende kvist,  
 Du, som sukked derhjemme,  
 Du, som var vranten og mut,  
 Kom! her ville vi glemme  
 Alt i det glade minut.

H. P. Holst.

---

## Stor Kantate

ved Borchs Kollegiums Afskeds-Fest for

Inspektør. *A. C. Larsen*

Den 31te Januar 1874.

1.

Mel.: Se nu er denne aften gåt.

På Borchs den gamle ridderborg  
 vi bygge fri for statsgælds sorg,

ti al vor pengebrist og -brud  
kan salen slette ud.

Borgvagten blæser højt i lur  
på saks og nål ved port og mur;  
borgkapellänen — ja han her  
i kassen puttet er.

Alle svende trives godt og vænt.  
Først ved jorden holder man sig pænt,  
men de gamle ætmænds top og bag  
nær himler under tag.

Fra alle videnskabers hær  
får borgen glans og stjernesker.  
En dyrker fromt en klassisk brad —  
en mer madammens mad.  
En drømmer om en viv, et hus —  
en har musik — og en kardus.  
En drikker øl i spandevís —  
men holder dog ej gris.  
Ja os skiller dagens travle flid,  
ti da drage kæmperne i strid,  
men ad vindebroen ved nattetid  
vi atter samles hid.

---



## 2.

Recitativ.

Men hvi har i aften,  
 mens kæmperne sankes om druesaften,  
 sorg sig lagt på de sjæle?  
 Ej dundre de hæle;  
 Ej klirre de sværd; ej buldre de skjolde.  
 De stridsmænd bolde  
 sidde tavse i natten —

---

## 3.

Mel.: Hr. Sinklar drog over salten hav.

Ja der er sorg paa det hele slot,  
 Regntaarerne dryppe fra kviste,  
 Selv gårdpladsens brostene har det vaadt,  
 De mænd deres konning skal miste.

Af sorrig saa ryster den gamle grå høg  
 og pudser de kulsorte fje're.  
 Vor urtemand sysler med dråber og log,  
 men kan ej den sygdom kurere.

Hr. talmand klør sig i hovedet bag;  
 hans sorg sig på panden mon tegne.  
 Men skønt at det regner hver eneste dag,  
 han glemmer dog næsten at regne.

Hr. flaskemand græder af tårer en pæl,  
 som siden han kemisk opløser,  
 og ridder Gorm Hansen — den følsomme sjæl!  
 i lygteskin sorgen udøser.

De bibelmænd sidde i sorteste sort  
 og synge hebraiske noder;  
 de græder, ti Grædsken den vandrer nu bort  
 med hannem, den grundlærde broder.

Tre ungsvende stande i spraglet talar;  
 i Rommerland vandred de længe.  
 „Ak ve os! vi mistet en klassiker har,  
 Hvad gjør vi latinske drenge?“

Da mæler hr. lovmand det ord med skel:  
 „Ej sømmer sig, sorgtonen lyder.  
 Nej frisk nu ved glasset den sidste kvæld  
 vi mindes inspektorens dyder.“

(Der leges yndelig på harpe for at stemme sjælen til det  
 følgende.)

## 4

Mel.: Der vanker en ridder.

Der vandred en ridder imellem poppeltræer —  
 Morgenvinden lufter i linden —  
 Han huser af storladne tanker en hær,  
 og roserne blusse på kinden.

Han vandrer og tænker på mægtige ting  
 blandt Nordens og Græklands heroer,  
 ti rask med kong Gram han med hurtige sving  
 om Herkules' støtte sig snoer.

Han tænkte på alle de riddere små,  
 på sal og på værelser gode.  
 Da randt efter revolutionstiden grå  
 vor restavratsions-periode.

---

 5.

Mel.: Det hændte sig forgangen nat.

Ja der blev fejlet rent og net;  
 hver karm blev malt; hver dør blev tæt  
 Og loftets sky'r blev kostet væk,  
 og kælderen blev uden træk.  
 Og væggen, der var sort som kul,  
 den skinner nu som drevet guld,  
 Og salens sære lysepind  
 blev afløst af et gassisk skin.

---

 6.

Melodrama.

O læsestue!  
 Hvor må du ej ved tanken om din fortid grue?  
 Din væg var hullet,  
 og dine „læsere“ de sad på gulvet.

Man så ej bøger;  
 nu er der fuldt op, hvor man søger.  
 Med megen ynde  
 de stå på hylderne som sild i tønde.  
 Med lyse miner  
 alt skuer på en, hvor man går og triner —  
 tænk! vi har gyngestol, vi har gardiner.  
 Vi har en sofa, blød som pels af fukser,  
 hvor man sig lukser\*). —  
 Nu kan med glæde  
 du synge frisk ned ad det hele stræde;  
 nu kan du træde  
 stolt lige over for Regensens spæde,  
 for Ehlers gutter  
 og for de valkendorfske patteglutter,  
 du gamle borkske veteraners sæde!

O læsestue!

Højt må du glædes ved din helt at skue.  
 Imens han damper,  
 bad ham i lys af dine tvende lamper!  
 Husk, at din datter  
 med kærlig tanke han omfatter!  
 Hvor før den trætte vandrer snubled gærne,  
 i mulm og mørke vildt på stier fjærne,  
 der skinner nu en klar og venlig stjerne.

---

\*) Kollegiets sprogfuskere ere uenige, om denne mærkelige rod er af jafetisk eller semitisk oprindelse.

## Fælles Kor.

Mel.: Det hændte sig forgangen nat.

Vi skønne på din borgerdyd;  
 vi smykke dig med kransens pryde.  
 Lev fyrstelig i høje kår  
 blandt bøgerne i kongens gård!  
 Vi smykke dig med ærens krans.  
 Strål højt i din inspekterglans!  
 Vi hilse dig med skjoldebrag  
 som ridder af den gode sag.

Mel.: Ensom og mørk og snæver er vor bolig.

Skilles og mødes kåret er i verden.  
 Knap fra sin stavn  
 ser man en ven, før andensteds på færd  
 han søger havn.  
 Skinnende sejl vel vifte for vort øje;  
 snart dog hans skib paa bølgerne henfor,  
 og vi så kun føje  
 livet om bord.  
 Men dog vi bæres frem af mødets milde  
 viftende vind.  
 Minderne siden skal i timer stille  
 løfte vort sind.

Hvor, i hvad gærning, med hvad mål vi vanker,  
de har sin del i, hvad vort liv får nåt.

De avler tanker;  
de føder dåd.

H. Levinsen.

---

## Væk-væk-vækker-vers

og

### vægter-kvæk.

---

Mel.: „At Slyngler hæves til Ærens Top.“

De lå og drømte i sengens sæk  
langt ud på dagen med lemmers strækning,  
Da vågned ånden som vårens bæk;  
de følte, nu var der trang til vækning;  
så holdt de råd, og med håndsoprækning  
de stemte da for en søvnafskrækning  
ved syvtids træk.

Formanden skrev det i bog med blæk,  
og næste morgen langs gangens rækker  
til alle søvnige jætters skræk  
der fløj en virksom og vimsig vækker.

Alt i det dunkle de vækker-vakte  
i sofahjørnet sin kaffe smagte  
til brød og spæk.

Der blev en rejsning, et dvaskheds-knæk,  
en livsudfoldning, en kræfters strækning  
og vækker-møder med forslags-kvæk,  
en skov-udtrækning til nødders knækning,  
der forårsaged stor åndens vækning  
og såre gavnlige studerings-stækning  
ved lundens hæk.

De vakte lå under bøgens dæk;  
opvakt fløj ordet, dog med afbrækning,  
med vitzers gækning, med hib og smæk  
man vakte latter og mavers sprækning,  
imens ved mulkternes sammenlægning  
man fik en ordentlig madopdækning,  
der ej var væk.

Ja søg vor vakthed, hver sovefræk!  
En skål for væknings-stortankens vækker,  
hver opspringsdjærv og hver knapnings-kæk,  
og hvo uvækkelig grisen spækker.  
Skål for vor formand, hvis ordvægt egger,  
og skål for Anders, vor vækker-vækker,  
vort vækker-ur!

H. Levinsen.

---

## Beduin-klage

ved afskeden fra den store mufti schejken

*Schemscëddin Sveifstrup al Katib.*

1876.

Mel.: Nu är vi alla församlade här.

Smil beduiner, som gladelig drog  
til vor oase fra orkenens tog,  
steg af kamelen med pen og med bog  
og tælt her opslog!

List jer til gildet på munterheds sok,  
ti nu har slagtet kamelen vor kok.  
Svøb jer i spraglede farver som Bloch,  
og syng så i flok!

Ti end vor schejk er blandt os,  
han, i hvis tid vi fandt os  
spil-glade, anke-veltalende, broderlig  
dragne til skovs med vor stok.

Han, hvis åsyns fagre guld  
strålte solglad over vrimlen,  
og hvis kaftans bagdels-hul  
lyste som månen på himlen.



Smil beduiner med jubel og spas!  
 se, hvor han smiler så huldt til sit glas!  
 kagen og kahven er ret ham tilpas,  
 hvor han er i værdigheds stads.

Sørg beduiner så sort som en Rus!  
 klag du på klipperne sorgfuld og studs;  
 hyl du i sandørknen højt som struds,  
 og riv din kabuds!  
 Græd du som regnen, der plasker på træ'r!  
 som din Sulejka for bort fra din færd!  
 Pib du som stormen blandt krigernes spær,  
 ti han bliver ej her.  
 Han fra vort selskab drager;  
 de ham på Ehlers tager.  
 Der skal hans tordenrøst høres på trapperne;  
 ja de skal mærke ham der.  
 Solen sortner, når han går,  
 og vi klage i det fjærne;  
 føleligt vi savne får  
 hans oplysnings stjerne.  
 Hvem skal nu læse for arbejdermænd?  
 Hvem skal opmuntre vort spil og vort spænd?  
 Hvem skal vort ovnvæsen bedre igen?  
 — Dog håb! vi skal se ham igen.

Stander vor læsestu-indgang på klem,  
flux på sandaler han træder da frem,  
sætter på sofaen frodig som fem  
sig ned i sit hjem.  
Tro mig, det blir en evindelig fest;  
han er en evig kollegie-hest,  
og har på Ehlers han udtjænt, som bedst  
får han Valkendorff næst.  
Når her vi ovnløst fryser,  
lifligt hans kaftan lyser;  
her skal han varme vor sjæl og vort sind som  
en hjertelig velkommen gæst.  
Og i kvæld for fellah-folk  
og med ord, som aldrig falmer,  
er han store skjaldes tolk  
under kollegiets palmer.  
Han blir belønnet for priselig dåd;  
han blir regensprovst, kollegieråd,  
og til kamels i triumf før' ham op  
hans jublende ørkenmænds trop.

H. Levinsen.

---

*Collegium Medicum*

den 29de November 1879.

Mel.: Der var engang en tapper mand.

Nu rustes vintrens våbenfærd  
med frostens skarpe pile,  
men vi vil ad den herres hær  
og ad hans trusler smile;  
vi sidde sammen, ven ved ven,  
her i vor trygge rede,  
der findes reder få som den  
til læ mod vintervrede.

Her fandt vi fristed jo og ly  
mod mer end uvejrs truen:  
et skjul midt i den travle by,  
et arnested for luen,  
hvor vi kan spejde åndens færd  
igennem tider lange,  
hvor vi kan hvæsse tankens sværd  
og høre musers sange.

Og her en broderflok vi fandt,  
hvor efter dagens møje  
ved ordets leg den tyngsel svandt,  
som kunde sindet bøje:

vi pejle tankers blinde skær  
ved blus af lunets gnister,  
vi sammen le ad tåbefærd  
hos høj og lav filister.

Men han, som lagde hjæmmets grund,  
hans navn skal aldrig glemmes,  
vi prise ham til sidste stund.  
og, når i muld vi gæmmes,  
så længe Alma Mater står  
og danske toner klinge,  
om Ole Borch og om hans gård  
alumnerne skal synge.

N. Pedersen.

---

Den 20de September 1881.

I.

Til Niels Pedersen.

Mel.: De Vaartoner løde.

Da Høststorme løde  
Og Bladene faldt,  
Og Storken til Møde  
Ved Nilen blev kaldt,

Da svulmed af Længsel  
 Niels Pedersens Bryst,  
 Da blev ham et Fængsel  
 Den hjemlige Kyst.

Til Syden han higer  
 Til Tiberen gul,  
 Til sortlokke Piger  
 Med Øjne som Kul.  
 Hans Hu sig mæn bøje  
 Mod skykranste Fjeld,  
 Mod vinkende Høje  
 Med skummende Væld.

Og Corsicas Klinter  
 Skal snarlig han se,  
 Hvor ej man har Vinter,  
 Ej Blæst eller Sne.  
 Med Beyer han vanker  
 Ved Havet det blaa,  
 Da stundom hans Tanker  
 Til Hjemmet vil gaa.

Paa Kannikestræde  
 Da tænker han og  
 Paa festlige Glæde,  
 Naar Ordet han tog;

Han mindes vort Møde  
Paa Salen i Kvæld,  
Hvor Vennerne bøde  
Vemodigt Farvel.

Naar Vaartoner lyde,  
Og Linden staar grøn,  
Og Blomsterne pryde  
Syringer og Løn,  
Naar Droslen udsender  
Fra Bøgen sin Sang,  
Da hjemad han vender  
Fra Rejsen saa lang.

Med Kinderne røde,  
Forynget og fro  
Han atter vil møde  
I Borchernes Bo,  
Naar hid vi ham kalde  
Til Sommerkalas,  
Derpaa vil vi alle  
Nu tømme vort Glas.

C. T. Bartholin.

---

## II.

Til Frederik Krarup.

Solo med Chor.

Mel.: Nu er det stille, han har os forladt.

Snart bli'r det stille, han har os forladt,  
 Krarup, den gamle Urostifter,  
 Ej han nu „hvisler“ i køjelige Nat  
 Og forfører til svare Bedrifter.  
 Kampmann og „Menstrup“ faa nu Ro,  
 „Den gamle Slange“ rejser jo.

Chor.

Mel : Og det var i Aaret attehundred og syv.

Ak Anders han har mistet sin allerbedste Ven,  
 Og „Lyset“ skinner sørgeligt alene,  
 Og Ankeprotokollen den ligger urørt hen  
 Med Bladene saa skjære og saa rene.  
 Hvem skal nu præsidere i Bustekomit e  
 Og hvem skal holde Udkig med Latrinern e?  
 Hvem stænker med Karbol  
 Og holder skrap Kontrol,  
 Naar slemme Sygers H er  
 Vil komme os for n er?  
 Ak! det vil vare l enge, f or vi Krarup faa igjen,  
 Og han kan ej erstattes, t er jeg mene.

Han drager nu omkring ved Mosel og ved Rhin,  
 Der aabnes ham Kundskabens Porte,  
 Som Kjender der han smager paa Mad og paa Vin,  
 Forfærder alle Kellnere sorte.  
 De Vises Sten, den søger han stadig fjern og nær,  
 Og idelig han hvæsser sit dogmatiske Spær;  
 Han smukt sig mon beté  
 Ved Main saa vel som Spree;  
 En Doktorhat min tro  
 Han henter eller to,  
 Men snart han møt af Tyskland vil snøre Randslen sin,  
 Saa finde vi ham længere borte.

Nu dristig ned han stiger fra Alpernes Mur  
 Til „*bella Italias*“ Dale,  
 Og Paven be'r ham venligt ind i sit Fangebur,  
 Der holder ved Dineren han en Tale.  
 En saadan har man aldrig i Vatikanet hørt,  
 Og alle Folk kan se, at hans Hellighed er rørt.  
 Han trykker Krarups Haand  
 Og priser højt hans Aand,  
 Og høflig han mon be'e  
 Ham snart igjen at se;  
 Smukt byder han ham Armen, at de kan gaa en Tur,  
 Saa viser han ham alle sine Sale.

Men saa faar Krarup nok af Fiascone og Rom,  
 Saa sejler han paa Middelhavets Vande.



I Østerland han ogsaa vil rigtig se sig om,  
 Thi smykker med en Turban han sin Pande.  
 Som Dervisch han i Kaftan nu hyller ind sin Krop  
 Og paa Kamelens Ryg han sig frejdig svinger op.  
 Saa farer han afsted,  
 Som Følge har han med  
 En Beduinerhær,  
 Som værner om hans Færd.  
 Naa! det kan blive morsomt, naar vi skal ha'e hans Dom.  
 Om alle de fremmede Lande.

Slutningskor (eller Solo *ad libitum*).

Mel.: Afsted! afsted! til Arbejd' vil vi gaa.

Farvel! farvel! paa Rejse vil du gaa  
 Til fremmed Sted.

Vort Ønske: at dig Lykken følge maa,  
 Du tage med.

Naar hist du staar i fjerne Alpeland  
 Med Sneen hvid,

Du sende os, som blev ved Sundets Strand,  
 En Tanké hid.

Skjænk i! Skjænk i! nu fyld til bredfuldt Maal  
 Vor Vinpokal,

Med Hurra nu vi drikke Krarups Skaal  
 Paa Borkens Sal.

C. T. Bartholin.

---

# Hos Beyer.

Den 4de Oktober 1882.

Mel.: At Slyngler hæves til Ærens Top.

Helt stille og trist var Collegiets Færd,  
 Enhver krøb i Skjul med sin enlige Lampe,  
 Kun Meyer's, den tallose, haabløse Hær  
 Man hørte paa Gangene juble og trampe.

Inspektør, han sanker  
 Paa Giftermaalstanker,  
 Alumnernes Anker  
 Han glemmer og vanker

:|: Saa ene om! :|:

Men da blev der Liv i Alumnernes Hjem,  
 Thi først fik Inspektør sig fundet en Mage;  
 Og saa kom de Borch'ere styrtende frem  
 Og jubled, at Beyer var kommen tilbage.

I Nøden han mødte  
 Som Samfundets Støtte  
 Til Borch'ernes Nytte —  
 Men Kampmann maa flytte

:|: Med alt sit Kram! :|:

Sé, Wegener smiler i „Lysets“ Skin,  
 Hans hvælvede Pande for Rynker sig glatter;

Saa frisk og saa rød er selv Kampmann's Kind,  
Saa kvægende sund og gemytlig hans Latter.

Ja, glad er selv Meyer,  
— Og Hanne, som fejrer —

Thi Bork'en ejer

Igjen sin Beyer —

:: En Skaal for ham! ::

Fr. Helms.

## Ved Gåsegildet på Borchs Collegium

den 25. November 1882.

Elysium.

Mel.: Imorges, imorges jeg var høs min barber.

Ole Borch:

:: Hvad ser jeg :: der står i dette blad:  
vor meddeler skriver i: „*Tartaro et Celo*“:\*)  
*in collegio Mediceo sub prelo*  
:: *est Lyra* :: *Borrichiana nunc.*

\*) o: „For Himmel og for Helvede“. Deraf ses, at de også i Elysium holder blade, samt at det lærde sprog endnu der er latin.

:|: Hvad er det :|:, jeg ikke det forstår?  
 Hør Holberg, du er jo så vittigt et ho'de,  
 så sig mig, hvad gör de min lyre, min gode,  
 :|: alumni :|: dernede på min gård?

Holberg:

:|: Jeg pønser :|:, *mon frère*, men ej jeg ved,  
 hvad vel de med sådant kan der intendere  
 at „presse hans lyre“, det må jo piquere; —  
 :|: men hvad om :|: han hented selv besked?

Borch:

:|: Det vil jeg :|:, tak for det gode ord;  
 det er nu en stund, siden sidst jeg dem gæsted,  
 det var nok, da Peter en hustru sig fæsted;\*)  
 :|: så ser jeg :|: jo og, hvordan de bor.

:|: Å, Iris\*\*) :|:, lad spænde for min vogn;  
 og sig til Apollo, om musernes skare  
 må med mig en tur ned til jordkloden fare;  
 :|: sig kusken :|:, vi skal til frue sogn.

---

\*) Borch giver dermed tilkende, at han er bleven gammel og hans hukommelse svag, såsom han dog senere end Peters (o: Fabers) bryllup vitterligt har gæstet alumnerne.

\*\*) Iris er altså også bud for andre end Jupiter og Juno, måske for rangspersonerne i Elysium.

---

## Salen på Borchs collegium.

Ole Borch og muserne:

Mel.: Dengang jeg drog afsted osv.

:|: Så kom vi da herved :|:

:|: mens dybt i nattens fred :|:

det hele land er sænkt, og ingen har sig tænkt,  
at Ole og så muserne besøg dem her har skænkt.

Selene lyser op med sin milde strålekrands,  
vi piger fro os hvirvler i en pieridisk dans,  
på hæl og så på tå, på hæl og så på tå;

Evoi! Evoi! Evoi!

## Ole Borch

[afsides, mens muserne danse].

Mel.: Du gamla, du friska osv.

Du gamle, du kære, du grånedede gård,  
du sælsomt mit hjærte end bevæger,  
jeg dvælte her gerne i længst forsvundne år,  
og atter her at dvæle hjærtet kvæger.

Jeg skuer min have med de skyggende træer,  
til mægtig lind er liden kvist nu vorden,  
og Herkules jeg øjner hist i månens skjær,  
øj årenes vægt ham slog til jorden.

Ole Borch:

Mel.: Har I læst den Berl osv.

Men hvad rører sig i døren der,  
Clio, se, hvem kommer.

Clio:

Tys, jeg tror, et menneske det er,  
nå — han priser sommer!

Borch:

Så, forsvind, I pigebørn, mens jeg  
taler med personen,  
men så snart han gået er sin vej,  
går vi i ballonen\*).

En alumne:

Hvem er det, som sådan støjer,  
midt om natten holder løjer;  
mens i sengen godtfolk søger  
hvilen efter møjen?

Borch:

Hør, min kære, sig, hvad søger du?

---

\*) Dermed menes den elysiske vogn, der nok kan lignes ved en ballon i visse måder. Den må have været stor og rummelig (nærmest lig en holstensk vogn) for at føre 11 personer. Neden for kaldes den en karosse.

## Alumnen:

Dem, som nys mon larme,  
 så jeg reves, meget mod i hu,  
 brat af Morfei arme. —  
 Fanden skulde flytte dem herfra —  
 eller vor inspektør!  
 Vi vil ingen sjov på salen ha',  
 du skal gå, din vægter!

## Borch:

Hør, min ven, du vel må vide:  
 tungen styr i rette tide;  
 ti her lige ved din side  
 Ole Borch du skuer!!!

## Alumnen:

Mel.: „Å köre vatten å köre ve“ osv.

O, tilgiv, Borch! Se på mine knæ,  
 — og de er bare — jeg mig kaster;  
 tilgiv, jeg kendte dig ej, jeg fæ;  
 forvist din søn du ikke laster,  
 om hellig iver over krænket ro  
 til studier her i dit stille bo  
     rev ham helt hen;  
     tilgiv din ven,  
 som kendte ej sin høje fader.

Borch:

Nå, det var ikke så ilde ment;  
 studer kun bravt, det maa jeg lide;  
 og tak, at alt her I har så pænt,  
 det glæder mig, kan I nok vide;  
 — men det var heldigt, at herind du kom,  
 ti jeg har noget, jeg vil spørge om;  
     du sikkert ved  
     derpå besked:  
 hvad gør I nu vel med min lyre?

Alumnen:

Din lyre? — Den har jeg ikke set; —  
 ja det vil sige — jeg godt den kender,  
 å, meget godt! — Men hvad er den sket?  
 Den er forvist i sikre hænder. —

Borch:

Så — det var herligt — men fortæl mig dog  
 — jeg netop derfor ned fra himlen drog —  
     lidt om, hvordan  
     det kan gå an,  
 at den er bleven „lagt i presse“?

Alumnen:

Å — nu forstår jeg — vær uden frygt —  
 hør blot: inspektør — han har ho'de —  
 han samled sammen, og han fik trykt,



hvad du og musen os betro'de;  
 de kvad, på Borken her så dagens lys,  
 og derfor — det er jo kun skyldig pris —  
     gav vi den skat,  
     du har opladt,  
 det kære navn af „Borkens lyre“!

Borch:

Tak kære søn; det var kønt af jer,  
 det glæder ret mit gamle hjærte,  
 og hils inspektor, hils en og hver —  
 men se, alt tændes dagens kærte;  
 så må jeg bort; gå til ro, min søn,  
 din flid vil sikkert få sin rette løn!  
     Hist i mit bo  
     in Elysio  
 jeg tænke skal på jer med glæde.

Borch:

Mel.: „Har I læst den Berl“ osv.

Melpomene\*), kom nu atter ind,  
 og I andre osse!  
 Op til himlen hurtigt som en vind!

---

\*) Om man tør slutte, at Borch har haft nogen forkærlighed for Melpomene, siden hun nævnes først, henstilles til mythologers og oldgranskeres forskning.

Urania:

Her er vor karosse.

Evterpe:

Skal vi bort? — Det var i grunden sjov  
rundt at gå på Borken —

Kalliope:

Tak! og se, hvordan de mandfolk sov.

Terpsichore:

Hvilken rædsom snorken!

Borch:

Er I blevne rent af lave?  
Hør, alt Phoebi hingste trave,  
— end et blik ned til min have —  
så; nu er vi hjemme!

N. Pedersen.

